

KOMMUNISTISK POLITIK

Graffiti ved Syntagma-pladsen hvor mere end 100.000, den 12. februar, strejkede og demonstrerede mod EUs brutale nedskæringsdiktat

BRYD MED EURO'EN!
SOLIDARITET MED GRÆKENLANDS ARBEJDERE OG FOLK!

Nr. 4

16. årg.

2012

17. februar

-

2. marts

Støttepris 20 kr.

TEMA: FAGRE NYE EUROPA

Stem nej! Fyr LO-toppen! s. 2 • Hyklery, politik og religion s. 3 •
Vi er alle grækere s. 4 • Brug for faglig modoffensiv i Europa s. 6 •
Bliver velfærdsstaten en parentes? s. 7 • Indspark fra DKU s. 9 •
Kommuner skærer service s. 10 • Drillepinden s. 11 •
Arbejdersmuseet: Råbet fra muren s. 12 • Krigsråb Syrien s. 14 •
Marokko i Vestsahara s. 15 • EU's finanspagt s. 16 •
Hurtigere end lyset s. 16 • Debat s. 22 •
Finanspagt: Kamp til strengen s. 23 • Finanskapitalens kvælertag s. 24

Overenskomst med reallønsnedgang: **Stem Nej!** **Fyr LO-toppen!**

Det er en elendig overenskomst, der er indgået mellem arbejdsgiverne i Dansk Industri og fagorganisationen CO-Industri. Det vil sige: Rigtigt skidt for arbejderne, og rigtig god for arbejdskøberne.

Det er en aftale, som garanterer faktisk lønnedgang, alene fordi prisstigningerne vil æde de småbitte nominelle lønforhøjelser op og æde sig godt ind på reallønnen.

LO og CO-Industri erklærede ved forhandlingernes start og hele vejen igennem, at der ikke var plads til lønfremgang, men at 'Reallønnen skulle forsvares'. Det gjorde de ikke. De solgte den i stedet. Deres udsalg omfatter tilmed hele arbejderklassen, fordi industrioverenskomsterne er 'retningsgivende' for den private sektor, og også for den offentlige.

Det er et faktum, at fagtoppen under krisen har dekretet real-lønsfald for arbejderne og mere end støtter dens Thorning-regering, som har meddelt, at der kun er plads til 'moderate lønstigninger' – en moderne omskrivning af nedgang i den reelle løn og dens købekraft.

LO-toppen og socialdemokraternes regering vil gøre arbejderne fattigere. Det sker angiveligt af hensyn til 'konkurrenceevnen'. Samtidig har regeringen opgivet at beskatte de rige, og hare tilmed annonceret en skattereform, der vil give endnu mere til den øverste, snyltende del af befolkningen og øge uligheden.

LO-fagbevægelsen ser med forventning frem til de kommende '3-parts-forhandlinger', hvor den efter et langt tiår på den politiske sidelinje atter kan få afsat et fingeraftryk. Hensigten med 3-parts-forhandlingerne er at tvinge danskerne til at arbejde mere – og LO er parat med råd og dåd.

Den socialistiske fagbevægelsens hundred år gamle hovedkampe for højere løn og kortere arbejdstid er for Harald Børsting og den nuværende EU-glade fagtop blevet forvandlet til hjælp til lavere løn og længere arbejdstid.

KOMMUNISTISK POLITIK

Det er historisk - og et historisk forræderi.

Det kommer oven i slagtingen af efterlønnen, forhøjelsen af pensionsalderen og forkortelsen af dagpengeperioden, som vil sende mange arbejdere ud i ruin.

LO's protester har været så spage, at de har lydt som bifald.

Til alt overmål kommer, at LO-toppen blåstempler EU's nyliberale finanspagt, som baster og binder dansk økonomisk politik i al evighed til finanskapitalens behov. Efter planen i al fald.

Internationalt domineres arbejder- lnes faglige organiseringer af det socialdemokratiske euro-LO (EFS, ETUC) – det vil sige de fleste hovedorganisationer i EU og omegn - og partnere og af den gamle prosovjetiske Faglige VerdensFøderation (FTF, WFTU), der efter Sovjets fald fortsætter en revisionistisk kurs, nu med et centrum i det græske PAME og forstærket med faglige organisationer fra de latinamerikanske ALBA-lande, det sydafri-

kanske COSATU og andre. I Grækenland er arbejderne splittet mellem de største fagforeninger, som er med i EFS, og PAME.

Det danske LO er med i EFS, men står nærmest i en klasse for sig. Hvor EFS fordømmer finanspagten og den 29. februar har opfordret til demonstrationer mod den i alle EU-lande, omfavner LO pagten og vil ikke røre demonstrationer imod den med en ildtang.

En sådan fagtop skal fyres! Hellere før end senere.

Der skal selvfølgelig stemmes nej til reallønsfald og den elendige OK-aftale. De små sukkerkugler, der skal få forræderiet til at glide ned – i form af stort set gratis og ret indholdsløse 'forbedringer' for natarbejdere, ældre osv. – er værdiløse i sammenligning.

Forkast den nyliberale EU-overenskomst!

Redaktionen 14. februar 2012

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 400 kr.

År (25 nr.) 700 kr.

Institutioner

1 år 980 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 24.02.12

Hykleri, politik og religion

En flere dages sultestrejke – 'til frihed eller til døden', som han siger – har foreløbig fået overført demokratiforkæmperen Abdulhadi Alkhawaja, der er politisk flygtning og dansk statsborger, fra fængslet til et hospital i Bahrain. Siden en demonstration i det arabiske forår – i april 2011 – har han været fængslet og er idømt livstidsstraf som en af lederne i protesterne. Andre er myrdet, dødsdømt eller fængslet. Mange er brutalt tortureret af det brutale regime, som tilkaldte den saudiarabiske hær for at knække demonstrationerne og modstanderne af det enevældige kongedømme.

Det var Kong Hamad al-Khalifa, den danske regent hædrede med en høj orden umiddelbart før demonstrationerne og utilfredsheden med regimet brød løs og nedskydningerne, massefængslingerne og torturen gik i gang.

Abdulhadi Alkhawaja har international bevågenhed som en fremtrædende skikkelse i oppositionen. Men trods udtrykt sympati for livstidsfangen har den danske stat ikke fordømt regimet i Bahrain, for slet ikke at tale om at overveje sanktioner imod det. For Bahrains konge hører til de allierede. Og Bahrain er vært for en amerikansk flåde.

Kong Hamad al-Khalifa er blandt de ivrigste af lederne i Den arabiske Liga, der lægger op til militær intervention i Syrien, foreløbig i FN's navn. Ifølge kongen eksisterer der ikke nogen opposition i Bahrain, fordi noget sådant, som han siger, ikke anerkendes i grundloven.

Til gengæld kritiserer han Syriens præsident Assad for at slå ned på sit eget folk og opfordrer ham til at lytte til folkets flertal.

Bahrains enehersker er blot en blandt 22 medlemmer af Den arabiske Liga, som i den senere tid er blevet mere omfattende og respektfuldt behandlet af de vestlige medier end nogensinde før i dens mere end 60 år lange historie. Den blev grundlagt i 1945 med den mest reaktionære magt i regionen - Saudi-Arabien - som initiativtager. I de borgerlige medier

fremstilles den som en progressiv kraft i Mellemøsten og den arabiske verden, selvom den i selve værket består af nogle af de mest udemokratiske, antifolkelige, feudale eller feudalt prægede regimer i dag, som alle som én hører hjemme på historiens stinkende mødding.

Deres egne folk står som Abdulhadi Alkhawaja på spring for at jage dem på porten, og kun brutal militær og politimæssig undertrykkelse, beskærne eller ikke-eksisterende demokratiske rettigheder, massiv religiøs forummelse, udbredt af herskerklikerne, og massivt hykleri alle steder holder dem ved magten.

At fremstille sorte kongedømmer og emirater som Saudi-Arabien, Bahrain, Qatar og De forenede arabiske Emirater, Kuwait, Jordan eller Marokko eller indsatte regimer i besatte lande som Irak eller Libyen som kræfter for forandring og folkeligt demokrati er så ufatteligt hyklerisk, at det gør ondt.

Den arabiske Liga er simpelthen et redskab for imperialismen. For amerikansk imperialism, for EU, for vestlige imperialism. Og det er et brugbart redskab. Arabere benyttes til at bedrage arabere. Og ligaen kan give et skær af legitimitet til vestlig intervention.

Ingen af de nævnte regimer står på nogen måde tilbage for Syriens Assad i brutalitet mod deres egne befolkninger. Men de kan bruges til at legitimere imperialistiske planer, indblanding og krige mod regimer, der ikke helt er i lommen på USA og Vesten.

Der er ingen tvivl om, at Assad-regimet og Syrien står for skud. Drøm-

men er at få et regimeskifte, der kan bruges til at støtte et angreb på Iran, som er den største forhindring for USA's og Vestens totale kontrol med regionen med dens strategiske vigtighed og enorme naturrigdomme.

Derfor samles i det skjulte alliance-partnere til en krig eller intervention. En væbnet opstand efter libysk model er allerede sat i værk. Og den skal føres igennem.

Derfor mobiliseres også et andet redskab mod demokrati og virkelig forandring, som udnyttes af imperialismen og den arabiske reaktion: Religionen. Religiøse alliancer og religiøs splittelse er en fast del af det barske magtspil i Mellemøsten. I Libyen fik al Qaeda-tilknyttede 'salafist'-grupper og kalifat-partier som Hizb ut-Tahrir med i og støttede NATO-invasionen. I Syrien søges religiøse skillelinjer udnyttet ved at mobilisere sunni'er mod Assad-regimet. Det er også tilfældet i Danmark og mange andre vestlige lande med demonstrationer af syrere mod regimet i Damaskus. Også al Qaeda siges at støtte opstanden. Krigen mod Syrien og det shi'itiske præstestyre i Iran forberedes også ved at udnytte og uddybe religiøse skillelinjer mellem sunni'er og shii'ter og deres undersektorer - som groft kan sammenlignes som forskelle mellem katolicisme og protestantisme med undersektorer.

Den kommunistiske tunesiske revolutionsleder Hamma Hammami har konstateret, at 'moderate' og 'folkelige' muslimske partier stadig mere åbent kommer ud på den vestlige imperialismes side – som f.eks. regeringspartiet i Tyrkiet eller det nuværende tunesiske ledende parti.

Den vestlige imperialism har altid manøvreret behændigt med og mod islam og alle andre religioner. Dens mest trofaste allierede i Mellemøsten er som bekendt Saudi-Arabien – centrum for wahabisme, salafisme og anden ekstrem fundamentalistisk islam.

Hykleri, religion og politik indgår i en giftig blanding.

Vi er alle grækere

Den græske krise har udviklet sig fra bankerot til undtagelsestilstand. Den er også et lærestykke i EU-demokrati – den europæiske finanskapitals diktatur

EU og IMF har stillet en række krav til det græske parlament, som ikke har nogen realistisk mulighed for at blive gennemført under normale demokratiske tilstande.

Den indsatte koalitionsregering er blevet pålagt at vedtage og gennemføre en række besparelser på en måde, så de også er gældende efter det kommende parlamentsvalg, der er berammet til april.

Og selvom det er sagen uvedkommende, giver meningsmålinger indtryk af, at der ikke er flertal for, at de sidende politikere kan fortsætte efter et valg.

Det egentlige spørgsmål er, om EU vil begynde at forbyde politiske partier, der ikke går ind for krisepolitikken.

Slagtning af demokrati

Dette er kun det seneste skud på 'demokratiet', som Grækenland har måttet stå model til. I hele forløbet med krisepakke på krisepakke igennem flere år har der for hver gang været stadig mindre demokrati.

Første fase af demokratiske udhulning er den traditionelle: at en delegation af embedsmænd fra EU, IMF og ECB har overtaget de funktioner, som skatte-, finans- og økonomi ministre ellers burde have. Denne udemokratiske metode er suppleret med total lukethed omkring selve beslutningsprocessen.

I næste fase er alle tilkæmpede arbejderrettigheder, som overenskomster og pensioner, kommet under pres. Alle tidligere forhandlede aftaler er reelt opsagt, uden om fagforeninger og etablerede arbejdsretssystemer.

I denne fase forsøgte den tidligere regeringsleder Georg Papandreou sig med et forslag om at sætte de dikterede krisepakker til folkeafstemning.

Fra protesterne i Athen 12. februar 2012 Foto: PAME

Få dage efter var han afsat ved en manøvre, der mest lignede et kup diktet af EU, og derpå sås yderligere den mærkværdighed, at grækerne blev påtvunget en såkaldt samlingsregering, hvor de udenlandske magthavere selv stillede med den ny regeringsleder i skikkelse af den ikke-valgte embedsmand Lucas Papademos, tidligere nationalbankdirektør og ansat i ECB.

Forfatninger og rettigheder suspenderes

I den sidste fase er det kommende parlamentsvalg og et kommende græsk parlaments myndighed blevet undergravet. Om valget overhovedet bliver afholdt, er i virkeligheden et åbent spørgsmål. Meningsmålinger vil give den græske venstrefløj omkring 50 pct. af stemmerne og massakrere partierne, der er gået ind på EU- og IMF-diktaterne, ikke mindst det socialdemokratiske Pasok.

I en økonomisk krise af den nuværende europæiske størrelse viser det sig, at forfatninger og demokratiske institutioner og rettigheder – også retten til at organisere sig og tegne overenskomst – ikke er særligt meget værd.

Disse demokratiske rettigheder, som er tilkæmpet i lange kampe, også mod fascisme og nazisme, viser sig slet ikke at være hverken grundlæggende, stabile eller sikrede. Snarere er de midlertidige illusioner, nu med stærkt aftagende virkning.

De græske fagforeninger påpeger, at de påtvungne krisepakker, der vil bety-

de en lønnedgang på over 20 pct. og afskedigelse af 150.000 i den offentlige sektor, ikke kan gennemføres uden at overtræde indholdet i EU's egne traktater og direktiver!

Derfor giver de rettigheder, som EU-politikerne fremhæver som selve årsagen til at være tilhængere, ikke nogen reel mening, når det kommer til stykket. De kan simpelthen suspenderes på krav af finanskapitalen.

Dansk formandskab medskyldig i forbrydelsen

De seneste brutale sparekrav blev i sidste ende godkendt af det græske parlament, mens politikerne skjulte sig for generalstrejker og massedemonstrationer, som politiet tog sig af. Mere end hundrede tusinde gik på gaden, endnu flere deltog i en 48 timers generalstrejke. Og grækernes vrede og frustration førte til omfattende optøjer og kampe med politiet. Og til ildspåsættelser i Athen af anarkistiske unge, som tror, at det er vejen til et andet samfund.

Herhjemme erklærede EU's formandsland sig ved minister Nicolai Wammen tilfreds:

"Fra EU's side har vi sagt det meget klart: Vi vil gerne være med til at hjælpe Grækenland ud af de problemer, landet står med. Men forudsætningen for vores hjælp er, at Grækenland tager ansvar og gennemfører de nødvendige reformer og tilpasninger af landets økonomi. Der er med andre ord tale om hjælp til selvhjælp. Og i mine øjne hjælper Grækenland nu sig selv til at få

bedre styr på økonomien”.

Det danske EU-formandskab er med andre ord medskyldig og dybt impliceret i den forbrydelse mod det græske folk, som demokratislagtningen, det nyliberale økonomiske diktat og forvandlingen af Grækenland til et permanent lavtlønsland udgør.

Umenneskelige sparekrav

I modsætning til den begejstrede socialdemokrat Nicolai Wammen kan Folkebevægelsen mod EU hverken se, at det vil løse krisen eller at det er udtryk for ansvarlighed.

For det er første er aftalen fuldstændig umenneskelig. Den vil koste 150.000 job i det offentlige og reducere minimumslønningerne med 22 pct. Samtidig er den et angreb på enhver form for demokrati. Aftalen er blevet indgået imellem EU, Den Europæiske Centralbank og IMF på den ene side og på den anden side en regering, som er udpeget af de tre selv samme institutioner.

Disse såkaldte redningspakker fra blandt andet EU løser ikke Grækenlands grundlæggende problem, at lan-

*Trods tåregas: Fredelige demonstranter giver ikke op
Athen 12. februar 2012
Foto: Odysseas/flickrR*

dets konkurrenceevne er alt for ringe. Manglende konkurrenceevne skaber underskud og arbejdsløshed, og så længe Grækenland fastholdes i euroen,

bliver dette problem ikke løst. Det kan ikke engang begynde at blive løst.

Ud af euroen

Det vil selvfølgelig ikke være smertefrit for Grækenland at genetablere sin valuta, men den vej, som EU vil have grækerne til at gå er langt værre.

Kun en selvstændig valuta kan give Grækenland en chance, udtaler Folkebevægelsen mod EU.

Grækerne selv ved godt, at de ikke er reddet med det ny diktat eller har fået 'hjælp til selvhjælp'. De er bare blevet sat til at betale gildet uden selv at være inviteret.

"De ønsker sig hellere en bankerot, for selvom de får at vide, at bankerot er værre end besparelser, så føler de ikke, at det kan blive værre end nu," skriver Politiken fra Athen.

For EU's ansvarlige politikere, der håber på at 'markedet' vil genvinde tiliden til euroen, er Grækenland kun det første slag mod fagforeningerne og demokratiet. Som krisen breder sig og uddybes, er EU parat til at gøre alle europæere til grækere.

Folkebevægelsen mod EU:

Kun en selvstændig valuta kan redde Grækenland

- Grækerne burde i stedet se mod Island, og hvordan islændingene er ved at rejse sig igen, netop fordi de har en egen valuta, udtaler Rina Ronja Kari fra Folkebevægelsen i en pressemeddelelse

Demonstration i Athen 12. februar. Foto: PAME

De græske politikere stemte i går ja til en spareplan, som var et krav for, at landet kan få "hjælp" via redningspakken fra EU, Den Internationale Valutafond og Den Europæiske Centralbank.

- Den seneste såkaldte redningspakke fra blandt andet EU løser ikke Grækenlands grundlæggende problem: at landets konkurrenceevne er alt for ringe. Manglende konkurrenceevne skaber underskud og arbejdsløshed, og så længe Grækenland fastholdes i

euroen, bliver dette problem ikke løst, udtaler Rina Ronja Kari, talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Grækerne burde i stedet se mod Island, og hvordan islændingene er ved at rejse sig igen, netop fordi de har en egen valuta. Det vil selvfølgelig ikke være smertefrit for Grækenland

at genetablere sin valuta, men den vej, som EU vil have grækerne til at gå, er langt værre og løser ikke grækernes grundlæggende problem.

I stedet skaber pakken store sociale problemer for befolkningen i Grækenland, der allerede står med kæmpestore sociale og humane udfordringer, tilføjer Rina Ronja Kari.

Brug for faglig modoffensiv i Europa

Der er brug for organisering og mobilisering af europæisk fagbevægelse for at imødegå den "krig mod arbejdet", som finanskapitalen og EU's institutioner har sat i gang, mener generalsekretæren for de europæiske transportarbejdere, Eduardo Chagas

- EU's institutioner og regeringen må have klar besked: Angrebene på arbejdere og fagforeningernes rettigheder og begrænsningerne på fagbevægelsens aktionsmuligheder i Europa vil aldrig blive accepteret. Og vi vil bruge ethvert middel til modangreb – inklusive strejker, når det er nødvendigt!

Sådan opsummerede generalsekretæren for det Europæiske Transportarbejderforbund, Eduardo Chagas, situationen i sit oplæg på EU-Fagligt Netværks konference på Christiansborg mandag.

ETF er paraplyorganisationen for europæiske transportarbejdere og fiskere og repræsenterer mere end 2,5 millioner medlemmer.

Han gjorde det klart, at europæisk samling af fagbevægelsen var en vanskelig opgave. Der er store forskelle i faglig kultur i de europæiske lande, fagbevægelsen styrke er forskellig, og der er forskel på mere progressive og mere passive medlemsorganisationer. De europæiske organisationers linje er resultat af kompromiser mellem store og små organisationer, nord og syd, øst og vest.

Fagre nye Europa

Den 7. februar arrangerede EU-fagligt netværk (Fagbevægelsen mod Unionen) en høring på Christiansborg om den ny eurotraktat og dens konsekvenser for arbejderne og for den europæiske fagbevægelse. Her hengives to af hovedoplæggene i EU-Fagligt Netværks referat.

- Dertil kommer, at europæiske organisationer, som er baseret i Bruxelles, har ry for at være afhængige af EU's budget. Det kan begrænse deres uafhængighed og autonomi og dermed deres mulighed for at være i front mod den negative politik, som bliver foreslået af de samme institutioner, som underskriver checken, sagde Eduardo Chagas.

For transportarbejderne er det et spørgsmål om ære, så derfor er det Det Europæiske Transportarbejderforbund kun finansieret af medlemsorganisationerne, understregede han.

- Faktisk spekulerer vi ofte på, om de synspunkter, nogle af vores søsterorganisationer tager i EU, kun kan forklares med den store afhængighed af EU's budget, sagde han.

- Det siger noget om de forhindringer, vi skal overvinde, hvis vi vil spille en effektiv rolle mod den bølge af angreb på arbejdet, eller som nogen kalder det, krigen mod arbejdet, sagde Eduardo Chagas.

Krisens årsager

ETF køber ikke de gængse kriseforklaringer:

- Krisen er et resultat af årtiers neoliberal politik. Dereguleringen af økonomien, privatiseringen af offentlig service, omfordelingen af rigdom fra bunden til toppen og finanskapitalens overtagelse af økonomien har alt sammen bidraget til den nuværende krise, sagde han.

- Det neoliberale credo fortalte os, at deregulering og privatisering ville sætte gang i økonomien og gøre den mere effektiv. Det ville føre til vækst og skabe fremgang og velfærd for os alle. Men det står klart, at det ikke var andet end et ideologisk røgslør, der dækkede over de riges interesser og strategier, sagde Eduardo Chagas.

- Nogle troede måske, at den neoliberale politik nu er fuldstændig miskrediteret. Men fakta er, at vi lige nu i EU har et majoritet af statsledere og regeringer, som står for den ideologiske politik, for ikke at tale om EU-kommis-sions offensiv af lovinitiativer, sagde han.

Eduardo Chagas

Social model undergraves

Eduardo Chagas mener, at magtbalancen i de europæiske samfund er tippet over de sidste 30 år.

- Det underminerer selve eksistensen af den europæiske sociale model. Arbejdsgiverne trækker sig gradvist fra den sociale pagt, som har været grundlaget for den sociale model siden anden verdenskrig. Det er begyndt at angribe det, som de før accepterede som en del af et bredt socialt kompromis, sagde han og tegnede et mørkt billede af krisens virkninger: eksploderende arbejdsløshed udbredelsen af usikre løse job, som underminerer arbejdsvilkårene. De sociale systemer, pensioner og dagpenge er under angreb i hele Europa.

- EU-domstolen underlører betydningen af kollektive overenskomster. De berygtede domme i Viking, Laval, Rüffert og Luxembourg sagerne er udtryk for en dramatisk ny udvikling i Europa, sagde Eduardo Chagas.

- Budskabet fra EU-domstolen er, at arbejdsmarkedsregulering ikke længere er landenes ansvar alene. Det er nu underlagt kapitalens, varernes og servicens fri bevægelighed. Domstolen har gjort det klart, at enhver faglig aktion kan kriminaliseres, hvis retten finder den "uproportional" i situationen, sagde han.

- Dommene er udtryk for en mere autoritær og undertrykkende politik over for fagbevægelsen for at "løse" krisen til fordel for spekulanternes og virksomhedernes interesser. Fagbevægelsen må møde disse udfordringer med stærk modstand og slå igen mod disse domme, så retstilstanden kan blive korigeret, sagde han.

Fagbevægelsen mister troværdighed

Generalsekretæren for de europæiske transportarbejdere advarede mod, den eftergivenhedspolitik, som præger dele af fagbevægelsen – både på EU plan og nationalt. Den har ikke bare ført til et tab af rettigheder og goder, men også miskrediteret fagbevægelsen og ført til lavere organiseringsgrad.

- Den politisk korrekte holdning om at gå på kompromis om fundamentale principper, og end ikke turde rejse spørgsmål, som arbejdsgiverne og EU-kommissionen ikke vil diskutere, eksisterer stadig i fagbevægelsen på europæisk plan. Og i alt for mange lande føler fagbevægelsen sig forpligtet til at underskrive dårlige aftaler, begrundet i såkaldt "ansvarlig forpligtelse" til modernisering, eller for at undgå endnu

værre nedskæringer, sagde Eduardo Chagas.

Han brugte sit eget hjemland Spanien som eksempel, hvor den unge protestbevægelse Los Indignatos har vendt sig mod fagbevægelsen.

- De mener, at de vigtigste spanske forbund har haft for travlt med at skrive under på pagter med regeringen, som medlemmerne ikke har haft indflydelse på overhovedet, sagde han.

Kamp er mulig

Erfaringerne fra transportområdet viser, at det er muligt at bekæmpe den nyliberale politik uden at underminere løn- og arbejdsvilkår, mener Eduardo Chagas. Han pegede på transportarbejdernes kamp mod de to såkaldte havnepakker, som ville have knust havnearbejderne som faggruppe.

- Ethvert angreb på krisen og den politik, som ligger bag, må gå til rødderne og ikke bare forholde sig til symptomerne. Hvad vi har brug for, er vidtgående regulering og demokratisering af økonomien. Vi må arbejde for at genskabe den magtbalance, vi har tabt. Fagbevægelsen må sætte et modangreb ind. Historien viser, at i sidste ende er det fagbevægelsens styrke, vores evne til at aktionere og vores fælles solidaritet, som er afgørende, sagde han.

- Vores krav må være at få afvæbnet finansspekulanterne, demokratisere økonomien og fremme bæredygtige investeringer i den reelle økonomi for at skabe job. Faglige rettigheder og fundamentale menneskerettigheder skal stå over den fri markedsøkonomis dogmer, sagde Eduardo Chagas.

Brink, Fagbevægelsen mod Unionen

Bliver velfærdsstaten en parentes i historien?

Hvis ikke fagbevægelsen sætter alle kræfter ind og bekæmper den nyliberale politik og finanskapitalens magt, risikerer velfærdsstaten at blive en parentes i historien, sagde lederen af den norske velfærdsbevægelse. Asbjørn Wahl, på konferencen "Fagre nye Europa"

kapitalens spøgelse går gennem Europa". Det diskuteres i de kredse, men ikke i fagbevægelsen. Vi står midt i en interessekamp, som føres oppefra, sagde han.

Asbjørn Wahl mener, at vi står ved en ny fase af kapitalismen, hvor finanskapitalen har sat sig i førersædet, og hvor EU og valutafonden fører deres interesser igennem. Helt aktuelt sker det sammen med den tyske kanslers og den franske præsidents krav om en finanspagt.

Massiv omfordeling

Krisen er ikke et resultat af "grådighed", og slet ikke af for meget velfærd. Det er en systemfejl, og hvis velfærden skal bevares, så skal der sættes hegn om finanskapitalens "frihed", mener Asbjørn Wahl, som holdt oplæg på Fagbevægelsen mod Unionens konference mandag på Christiansborg.

I sin tale kritiserede Asbjørn Wahl fagbevægelsen og centrum-venstre for alt for længe at have medvirket til at gennemføre den nyliberale politik, som efter hans mening er hovedårsagen til den alvorlige økonomiske krise, som hærger Europa, og som er ved at slå ud i en social krise.

- Det var det liberale tidsskrift Der Spiegel, som i brugte udtrykket "finans-

Det er udvikling, som har stået på siden 70'erne, men den aktuelle krise bruges til at sætte endnu mere fart på afmonteringen af den europæiske velfærdsmodel, mener han.

De sidste 30 år er der gradvist sket en deregulering, som har fjernet de hegn, som efter 2. verdenskrig blev opbygget omkring den private kapital.

Velfærden er erobret gennem kamp, understregede Asbjørn Wahl.

- En højt udviklet velfærdsstat er resultat af en samfundsmæssig kamp baseret på folkelig mobilisering. Velfærden er baseret på, at en stor del af økonomien er løftet ud af markedet og underlagt politisk styring, sagde han.

Der er tale om en ny fase i kapitalis-

Asbjørn Wahl

mens historie, hvor finanskapitalen er blevet herre i stedet for tjener over den reelle økonomi. Magtforholdene er ændret, og der sker en massiv omfordeling af værdierne, mener Asbjørn Wahl.

I hans optik er krisen ikke et resultat af hverken grådighed eller sydeuropæisk ansvarsløshed.

- Der er sket en omfattende omfordeling fra løn til profit, det har spillet en afgørende rolle for udviklingen af finanskapitalen. Der var ikke købekraft nok til at aftage varerne. Det blev til dels kompenseret med større udlån, som sammen med massiv spekulation endte i en gigantisk finansboble, sagde han.

Fagbevægelsen under angreb

Selvom den akutte finanskrisen blev klarret med gigantiske støttepakker til banker, så har krisen nu udviklet sig til en offentlig gældskrise, med massive krav om 'balancerede budgetter'.

- Fagbevægelsen og velfærden er under angreb, og vi har kurs ind i en ny depression. Vi går fra en økonomisk krise til en social og politisk krise, sagde Asbjørn Wahl.

Lige nu er både velfærd og faglige rettigheder under angreb:

- Lønnen for de offentligt ansatte er sat ned uden forhandlinger i mindst ti EU-lande. Der fyres i den offentlige sektor, især i de hårdest ramte lande. Pensioner og sociale ordninger er under massive angreb. Kriselande tvinges til at sælge ud af offentlig ejendom, og her er det især Valutafonden, som presser på. Der foregår med andre ord en massakre på velfærden i de mest kriseramte lande, sagde han.

Farvel til 'det sociale Europa'

Asbjørn Wahl mener, at den sociale kontrakt, som har været grundlaget for et kompromis mellem arbejdsgivere og fagbevægelse siden anden verdenskrig,

reelt er forladt.

- Velfærdsstaten svækkes dramatisk. I stedet for en regulering af finansmarkederne benyttes krisen til yderligere privatiseringer. Overenskomster tilsidettes med regeringsdekreter, uden at fagbevægelsen formår at stå imod. Finanskapitalen er i gang med at skabe et Europa i sit eget billede, og det er ikke noget kønt syn, sagde han.

Hvis udviklingen fortsætter, frygter Asbjørn Wahl, at den europæiske fag- og arbejderbevægelse står over for et historisk nederlag. Ifølge ham er venstrefløjen præget af en dyb krise.

- Systemkritikken er udeblevet i kølvandet på krisen. Der har ikke været forsøg på at mobilisere og ingen forsøg på at svække finanskapitalens magtposition. I stedet er krisen blevet omdefinieret og forklaret med 'offentlig uansvarlighed'. Arbejderbevægelsen har mistet troværdighed, fordi den har støt-

tet og nogle gange selv ført den politik, som har ført til krisen, sagde han.

Mod et autoritært Europa

Den nye økonomiske styring af EU, hvor finanspagten blot er seneste skud på stammen, har alvorlige konsekvenser, mener Asbjørn Wahl.

- Der er tale om en meget dramatisk yderligere afdemokratisering af den økonomiske politik. Tiltagene er socialt og økonomisk destruktive og fører til dyb depression. Men de tilfredsstiller finanskapitalens krav og institutionaliserer nyliberalismens og finanskapitalens overherredømme i EU. Og keynesiansk politik forbydes ved lov, sagde han.

- For at sikre omfordelingen skal fagbevægelsen og de faglige rettigheder svækkes. Kriselande sættes under administration af EU-kommissionen, Centralbanken og Den internationale valutafond. Med andre ord en mere autoritær overnational stat som forsvar for privatejendom og kapitalmagt, sagde Asbjørn Wahl.

En demokratisk udvej

Hvis der skal findes en demokratisk udvej, så må krisen bruges til at tøjle

FOA: Ældrekommission med indlysende anbefalinger

Ældrekommissionen har fremlagt sine anbefalinger om, hvordan man kan øge livskvaliteten for beboerne på plejehjemmene. FOA har deltaget i kommissionens arbejde og mener, at anbefalingerne er indlysende rigtige

Beboerne på de danske plejehjem skal have indflydelse på eget liv, respekt for forskellighed, medmenneskeligheden i fokus, gode oplevelser og en værdig afslutning på livet.

Sådan lyder de indledende ord i Ældrekommissionens rapport.

Sektorformand Karen Stæhr, der har deltaget i Ældrekommissionens arbejde, mener, at anbefalingerne bygger på en

logik for, hvordan vi som samfund bør behandle både ældre og medarbejdere:

”Jeg synes, at Ældrekommissionens anbefalinger dybest set er ganske logiske og burde være grundlaget for, hvordan vi ønsker at behandle vores svage borgere.”

I rapporten bliver det slået fast, at hjælpen til de ældre skal ydes med respekt, indlevelse og professionalitet.

Karen Stæhr mener, at både respekt og indlevelse er vigtige menneskelige faktorer, men påpeger samtidig vigtigheden af, at de ansatte har tid og mulighed for at bruge deres faglighed.

”Kommissionen bad SFI om at undersøge livskvaliteten i plejeboligen, og her svarede en relativt stor andel af medarbejderne, at de ikke mente, at kvaliteten i omsorgen og plejen var tilstrækkelig god. Faktisk sagde én ud af fire medarbejdere, at kvaliteten af plejen skal forbedres, og at det er tidspresset i det daglige, dårlig planlægning og

kapitalkræfterne og afvæbne finanskapitalen, mener han.

- Det er der ingen tekniske problemer i. Det er et spørgsmål om at sætte de hegner op igen, som er blevet revet ned. Det er kun fagbevægelsen, der har potentialet til at presse løsninger igennem i den retning. Men ét er potentialet, praksis noget helt andet. Det kræver en formidabel mobilisering, sagde Asbjørn Wahl.

Han ser dog, at der er tilløb til modstand ude i Europa. De sidste par år har der været faglige manifestationer rundt om i Europa i protest mod EU's nedskæringskrav. Der har været gentagne strejker i bl.a. Grækenland, Spanien og Portugal.

- Modstanden er under udvikling, selvom den stadig spredt og ukoordineret. Det sker samtidig med, at vi i lille Norden går rundt og tror, at klassekompromiset og konsensuspolitikken stadig er intakt, sagde han.

- Mange påpeger nu 'faren for social uro'. Andre af os håber og erkender nødvendigheden af socialt oprør. Forskellen ligger i politisk organisering med retning, visioner og strategier, sagde Asbjørn Wahl.

dårlig ledelse, der er årsagen hertil," siger Karen Stæhr.

Oplevelsen af, at man som medarbejder ikke kan gøre det godt nok i hverdagen, kommer tidligt i ens arbejdsliv. Det viser en ny undersøgelse, som FOA har foretaget blandt unge medlemmer under 31 år.

Her svarer næsten halvdelen – 43 procent – at de i hverdagen ikke kan gøre deres arbejde så godt, som de lærte det på deres uddannelse.

Og det foruroliger Karen Stæhr.

"De unges svar fortæller noget om, at vi er på vej mod en kultur, hvor man ikke har tid til at bruge sin faglighed, og hvor man i praksis *af-lærer* det, man har lært på uddannelsen, i stedet for at bruge det. Jeg ser derfor frem til, at kommissionens anbefalinger også er noget, man vil afsætte ressourcer til, så de kan blive efterlevet," slutter Karen Stæhr.

Hvad sker der i Grækenland?

Ikke nok. EU-politikere og banker er meget insisterende, der skal skæres ned og skæres mere ned og skæres endnu mere ned. Og så skal statslige værdier afleveres til bankerne. Når det er på plads må grækerne få lov at låne penge så de kan afdrage på deres gæld. En slags statslig narkogæld og dummebøder.

Men udover at tvinge den græske befolkning ud i arbejdsløshed, fattigdom og håbløshed har de jo ret - det er ikke nok. Arbejdsløsheden er over 20%, mindstelønnen bliver reduceret med 20% - 30%, 130.000 offentlige ansatte bliver fyret henover de kommende år, og statens værdier bliver 'privatiseret'.

Når situationen er så dårlig som den er i Grækenland, er det nok med et par demonstrationer og nogle gadekampe. Resultatet bliver bare at grækerne taber og kommer til at synke ned i en ulandsagtig elendighed.

Den græske modstand mod nedskæringerne og gældsbetalingerne er stor, men præget af splittelse. Der er en anarkistisk fløj der plejer at komme i tv med gadekampe, og en erklæret kommunistisk (KKE) fløj, der er glade for generalstrejker og demonstrationer og stadig sidder i parlamentet – og så er der også en revolutionær venstrefløj af marxist-leninister og andre.

Anarkisterne og KKE er ikke gode venner og for et par måneder siden slog de på hinanden, da KKE stillede sig op og forsvarede det græske parlament som en slags reservepoliti. Groft generaliseret er det en konflikt mellem "ingen kamp på systemets præmisser" og "kun kamp på systemets præmisser".

I en udtalelse fra KKE om weekendens begivenheder bliver problemet tydeligt:

"Politiet og de hætteklædte arbejderne koordineret sammen om at opløse de storslåede folkelige demonstrationer".

Om KKEs egen indsats hedder det: "[De kommunistiske parlamentsmedlemmer] gjorde det klart hvorfor intet

parlamentsmedlem har ret til at stemme for gældsaftalen, [...] de skærpede modsætningerne i en sådan grad at det kom til udtryk i bourgeoisipartierne, der mistede mange stemmer".

Resultatet: 199 ud af 278 stemte for gældsaftalen.

Udover at fremhæve parlamentariske nederlag som sejre, er der et grundlæggende problem med den vej, KKE har valgt. Selv hvis det skulle lykkes at vinde parlamentarisk magt er der kun to mulige udfald: Videreføre kapitalens politik som et socialdemokrati, eller blive kuppet som et latinamerikansk parti. Parlamentet er en agitations- og propagandaplatform, og ligesom mere moderne platforme som twitter, kan det være et redskab til at gennemføre en revolution.

Men det kan ikke erstatte den væbnede magt, der er nødvendig for at undgå nederlag til kontrarevolution og intervention.

Den meget aktive og militante anarkistiske fløj har et tilsvarende problem. Den undervurderer med hvilken brutalitet en reel trussel mod det kapitalistiske system vil blive undertrykt. Det kræver ikke kun revolutionær vilje, men også disciplin og stærk organisering at vinde den kamp.

Det er imidlertid inspirerende at se hvordan et hospital kan svare på den reaktionære politik: I protest mod regeringens nedskæringer har ansatte på et offentligt hospital i det nordlige Grækenland besat deres arbejdsplads og driver det videre med et fællesmøde som øverste autoritet: "Vores svar på regeringens neo-liberale politik er direkte demokrati", siger de ansatte.

Hvis grækerne vil vinde, må de organisere sig til revolution, søge aktionsenhed og gå til angreb på kapitalen.

SiØ

Kommuner fortsætter med at skære i servicen

94 af 98 kommuner har skåret i serviceudgifterne siden 2009. Næsten to ud af tre kommuner vil også bruge færre penge i år end sidste år. Næsten alle områder er ramt af sparekniven

Kommunerne over hele landet har sparet flittigt siden 2009. Af de 98 kommuner har de 94 skåret i serviceudgifterne siden. Mere end hver fjerde kommune har skåret over fem procent af serviceudgifterne væk pr. indbygger fra 2009 til 2012.

Det viser en analyse af de kommunale budgetter for 2012 i Kommunernes Landsforenings nyhedsbrev, Momen-tum. Næsten to ud af tre kommuner vil bruge færre penge i år end sidste år.

Vejle er en af de kommuner, som har sparet mest. Korrigeret for løn- og pris-udvikling, bruger Vejle 3.704 kroner

mindre på service pr. borger i 2012, end i 2009. Det svarer til et fald på 9,3 procent.

Kommunen sparede allerede i 2009, men der blev skåret dybest sidste år, hvor der alene blev skåret 140 mio. kr. på servicen. Også i 2012 er der nye nedskæringer.

- Det har været nødvendigt at tilpasse økonomien og organisationen til de faldende indtægter i krisetider. De senere år har været meget barske. Og det er selvfølgelig hårdt, når man skal skære så dybt. Men det har altid været dyrt at være fattig, og derfor skal vi lave tilstrækkeligt med tilpasninger, når vi er i gang, siger Arne Sigtenbjerggaard.

I Ballerup har man skåret 8,5 procent i serviceudgifterne pr. indbygger fra

2009 til budgettet for 2012. Det skyldes ikke mindst, at kommunens indtægter fra aktieselskabsskatter er faldet med hele 180 millioner kroner under den økonomiske krise.

Bruger udliciteringer

Ove E. Dalsgaard (S) har været borgmester i Ballerup siden 1981 og er dermed den nuværende danske borgmester, der har siddet længst på sin post. Og disse år stikker ud i hans næsten 31 år som borgmester:

- Jeg har aldrig prøvet tider som disse før. Det er den absolut alvorligste krise. Men man må jo tænke sådan på det, at de gode år aldrig kommer dårligt tilbage. Og når vi nu står i den, er det vigtigt at bruge krisen til at overveje, om tingene kan gøres billigere eller på en anden måde. Man skal ikke lade en god krise gå fra sig, siger han.

Foreløbig har Ballerup – ud over generelle besparelser på alle områder – blandt andet valgt at reducere antallet af

Strejkeret: Udskældt EU-forordning udskudt

Et forslag om begrænsning af strejkeretten i EU er udsat. Beskæftigelsesministeren vil ikke kommentere udkastet

EU-landenes arbejds- og beskæftigelsesministre kommer ikke til at diskutere strejkeret og udstationering på ministrenes rådsmøde om fire dage. De to punkter er taget af dagsordenen og

forventes først klar til april.

LO reagerede voldsomt, da det i slutningen af januar kom frem, at Kommissionen arbejder på en forordning om konflikttretten.

- En EU-forordning om konflikttretten vil udgøre et alvorligt opgør med den danske model, skrev LO's formand Harald Børsting i et brev til EU's beskæftigelseskommissær, hvor LO opfordrede kommissionen til at droppe forslaget.

Beskæftigelsesminister Mette Frederiksen sagde i Europa-Udvalget fredag, som oplæg til rådsmødet, at hun forventede, at de to forslag kunne komme til diskussion på et uformelt rådsmøde i april og dermed næppe kom til egentlig

Lærere i Barcelona, Spanien strejker

behandling under det danske EU-formandskab.

Hun afviste samtidig at kommentere forslagene, fordi det ville være uforeneligt med Danmarks rolle som formandsland, og med henvisning til, at man ikke kendte ordlyden.

brink, Fagbevægelsen mod unionen

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Drillepinden

ansatte i kommunens vej- og parkafdeling meget kraftigt. I stedet er opgaverne udliciteret til private firmaer, og det samme gælder rengøringen i kommunens bygninger og institutioner. Det har givet en større millionbesparelse på det kommunale budget.

Effektiviserer "på livet løs"

KL-formand Jan Trøjborg, der som borgmester i Horsens også har sparet 5,9 procent på kommunens serviceudgifter pr. indbygger siden 2009, mener, at kommunerne i de seneste år har vist stor økonomisk ansvarlighed.

Han henviser til, at kommunerne under ét reducerede deres serviceudgifter med 2,3 milliarder fra 2009 til 2010-regnskaberne, og med de nye budgetter vil serviceudgifterne i 2012 være cirka seks milliarder kroner lavere end i 2009.

- Kommunerne effektiviserer på livet løs, og vi tager i den grad ansvar for at omstille velfærdssamfundet til nye økonomiske tider. På alle områder har kommunerne erkendt, at økonomien skal være på plads og budgetterne overholdes, også selv om det kræver til tider barske beslutninger, siger Jan Trøjborg.

Brink, Fagligt ansvar

En handicapchauffør er naturligvis udstyret med kørekort til bus med erhvervsdelen, EU's efteruddannelseskursusbevis samt for de flestes vedkommende et kursusbevis i 'Befordring af bevægelseshæmmede'. Mangelen på almindelige, basale håndteringer af forskellige lidelser eller mentale handicap skriger imidlertid til himmelen. Med årene giver praksis en rimelig indsigt i det fornuftige i at reagere på forskellige måder:

- *Learning by doing!* Var et udpræget slogan i det tidligere statsejede postvæsen. Vi gelænderaber mente jo nok, at en generaldirektør kunne have godt af at prøve at omdele et par hundrede kilo reklamer i 60 opgange til 4. sal.

Udtrykket faldt mig forleden ind, da jeg ud på aftenen havde fået tre personer op i bussen. I farten havde jeg ikke fået spurgt læreren fra 'Afspænding i vand' om, hvem der var hvem. Det viste sig at være en stor fejl, da de alle tre var svært taleretarderede. Jeg forstod mildest talt ikke et kuk af lydene. Dog forekom det mig, at de to af dem var gode veninder, hvilket indikerede, at de skulle af sammen ved det første stop. Jeg forsøgte at komme i kontakt med bostedet via min mobil, men der blev ikke svaret. Det er langt fra unormalt, da plejerne fornuftigvis er beskæftiget med at pleje. Jeg endte ved bostedet uden at være blevet klogere på eller af passagererne. Den ene stod imidlertid prompte af, hvorefter jeg henvendte mig til 'veninden', som var lidt genstridig, men det sker jævnligt, så jeg insisterede.

Hun kom da også ud af bussen, men nu satte et oprør sig igennem. Den sidste steg også ud, og 'veninden' tilbageerobrede sin plads i bussen.

Jeg antog, at det måtte være den korrekte rokade, men det lykkedes mig at få kontakt til personalet, som bekræftede det korrekte i passagerernes egne fornuftige dispositioner.

Benjamin var til at starte med også

en lidt genstridig fætter. Det er de færreste passagerer, der er tilfredse med en ny chauffør. De er faktisk alle mere eller mindre utrygge ved synet af et nyt ansigt bag rattet. Således var Benjamin også meget fåmælt. I det første stykke tid troede jeg faktisk, at det eneste, han kunne sige, var:

- *Nej!*

Han afbrød en hvilken som helst påbegyndt sætning med sit:

- *Nej!*

Med tiden udviklede den i mine øjne kontrære opførsel sig til et par fiffige provokationer. Jeg begyndte at udvikle en sympati for den 25-årige fiffige purk. Hvis ikke læreren var mødt på skolen, insisterede han:

- *Flemming, du kan godt gå.*

Jeg tror, han var klar over, at jeg ikke måtte lade ham ene tilbage, så jeg måtte forsøge at smigre mig ind til en fast plads på holdet:

- *Ja, men jeg synes, du er en flink fyr, så jeg bliver lidt endnu.*

Med tiden fik jeg en større del af hans fortrolighed, hvilket også udviklede en større portion drilagtighed. En dag ville han sættes af en halv kilometer fra sit bosted, hvilket dog ikke var noget problem at afværge. Da vi nåede bostedet, steg han selv ud, og jeg lagde an til start. Jeg havde imidlertid ikke set ham gå ind, så bussen blev standset, og jeg steg ud. Her kunne jeg så observere Benjamin ved nabohuset med et skælnsk smil på ansigtet. Han blev under drilagtige protester gebærdet hen, hvor han hørte hjemme.

Ved næste kørsel erklærede han pludselig, at han ville besøge mig. Jeg samtykkede dristigt i, at det kunne være hyggeligt, men betingede mig at skulle snakke med min kone først. Den tyggede han så en del på:

- *Jeg vil også sove hos jer! Så kan jeg også gå i bad med din kone. Av, den var intim!* Jeg forsøgte at undslippe ved at høre lidt omsorg:

- *Skal jeg så sove på altanen?* Her overvurderede jeg vores venskab:

- *Ja! Lød det prompte. Han kendte altså ordet "ja".*

Reno

Råbet fra muren

Politiske plakater gennem 100 år på Arbejdermuseet

Fotos KP

Plakater er vel den mest folkelige af alle kunstformer. Hvad enten der står reklame-, politik- eller kunst- foran, kommunikerer den fra væggene i næsten alle hjem. Den er festlig, billig og udskiftelig. I det offentlige rum er holdbarheden endnu kortere: højst til den annoncerede begivenhed er gennemført eller budskabet er afløst af et nyt. Flossede plakater udgør et øjeblikkeligt billede på forfald. Intet ser så malplaceret evnesvagt ud som valgplakater, når festen er overstået.

Netop valgplakater er der rigeligt med på Arbejdermuseets udstilling af politiske plakater gennem det sidste hundrede år: Domineret af liste A, skarpt forfulgt af liste K, som i gamle dage betød Kommunisterne. I begyndelsen sidst i det 19. århundrede var det

informative tekster, tæt knyttet til selve valghandlingen. I 20'erne og 30'erne blev de fyldt med arbejdere, der bar fremtiden på skuldrene, eller med den truende krigsfare. Nogle årtier senere døde de politiske budskaber stort set ud, og plakaten blev en stereotyp fotopræsentation af en håbefuld kandidat. Et kort øjeblik i tv eller massiv Facebook har langt større betydning og er den virkelige sats nu om stunder.

Men der er meget andet end opfordringer til at sætte et X ved et parti eller en person i Arbejdermuseets plakatudstilling – fra krigsmodstand til kvindekamp og ungdomshus. Hundrevis af plakater, der har smykket gader og stræder med brændende aktuelle budskaber, og så er forsvundet, i heldigste

fald gemt af aktivister eller samlere. Stofmængden er enorm, og det er ikke den enkelte plakat eller det enkelte budskab, som sættes i centrum, snarere den massive virkning, som afspejler den flygtige, men altid tilstedeværende plakateffekt i det offentlige rum.

Det starter allerede i indgangsporten, som er tilklistret (eller snarere smykket) med A- og K-plakater fra 50'erne. Og selve udstillingen foregår i den store tilbygning til det gamle Folkets Hus i Rømersgade, som åbnede i 2004 med støtte fra Mærsk McKinney Møller. Han er i øvrigt selv med på en fiks nyere plakat med en opfordring til at gøre noget ved ældrebyrden!

Den politiske plakat skal formulere og ramme noget i det korte nu, hvor den

passeres på gaden. Og det gør de fleste af dem, der er med. Inspirerende og medrivende. Nogle vækker erindring, mange bifald, nogle viser sig at være fremragende kunst, der bevæger årtier efter. Der er selvfølgelig også fine eksempler på Ib Spang Olsens eller Dea Trier Mørchs og Thomas Kruses plakatkunst. Til bogen om udstillingen – med samme titel – har Thomas Kruse skrevet et afsnit om plakaterne for Røde Mor, der kun var en af 60'ernes og 70'ernes meget produktive politiske kunstnergrupper.

Den agitatoriske plakatkunst udvikler sig sammen med den fine kunst, nogle gange foran den (Toulouse Lautrec er bare et eksempel). De kronologisk seneste plakater er fra valgkampen sidste år, og de understreger netop

valgplakatens forfald – selvom der er samlet nogle ind med både røde og blå næser: rød og blå klovn! Herlige respektløse tilføjelser fra det fælles offentlige rum. Af kunstnerisk slagkraft fra den nyeste tid er noget væggraffiti og de tegneserie- og popartinspirerede plakater fra Ungdomshuskampen.

Arbejdermuseet har ikke gjort noget forsøg på at beskrive hverken et politisk eller kunstnerisk udviklingsforløb, eller kronologiske forløb, selvom det sagtens kunne gøres, men nok på bekostning af mængdevirkning og mangfoldighed. Der er gjort et noget spagfærdigt forsøg på at inddele materialemængden i nogle undertemper, krop, kvinder m.v., som snarest

virker som en praktisk foranstaltning for at skabe en smule overskuelighed. Det korte af det lange er, at det er en flot udstilling.

Med skiftende udstillinger og med børnemuseet og de permanente opstillinger om arbejderliv gennem godt et århundrede er det ikke længere helt lille museum i den historiske bygning gået hen og er blevet en af de store attraktioner i arbejdernes by København.

Udstillingskatalog
100 års politiske plakater.
Redigeret af Margit Bech Larsen.
98 sider. Pris kr. 129

Krigsråb: Syrien skal 'hjælpes'

Af E. Holemast, Nettmagasinet *Revolusjon*

De despotiske tyrannier i den arabiske liga optræder som imperialismens forlængede arm

Krigsråbene gjalder på ny. Nu er det syrerne, som skal "hjælpes" med en udenlandsk imperialistisk intervention. Hvis den udebliver, har verdenssamfundet "svigtet". Det er det budskab, der hamres løs på fra NATO-medierne, selvsagt også de norske.

Angrebsplanene har ligget klar en god stund. Styrkerne er allerede sat i beredskab i Tyrkiet og andre steder. Nu gælder det om at bearbejde den offentlige opinion for en ny humanitær angrebskrig af libysk mærke. Rusland og Kina er onde, fordi de ikke ønsker gentagelse af det libyske scenarie.

Den arabiske liga, der faktisk stort set ikke består af andet end islamistiske despotier og stater, som allerede er sat på plads af USA med våbenmagt, spiller pludselig rollen som demokratiske forkæmpere på det syriske folks vegne. Enhver, der tænker lidt efter, forstår, at der er noget, der ikke stemmer.

Men opmuntret af den ret spage krigsmodstand imod NATOs barbari i tilfældet Libyen satser imperialisternes propagandaafdelinger på en let match. Enhver krigsmodstander vil umiddelbart blive stemplet som en "kyniker", der "vender det syriske folk ryggen".

Baggrunden er, at Syrien stadig står i vejen, før USA har gjort rent bord omkring hele Middelhavet og fået hele regionen indlemmet i NATOs Middelhavsstrategi.

Desuden er Syrien en gordisk knude, som før eller siden bør hugges over, på grund af landets helt specielle stilling og geografiske placering som bagland og støtte for både Iran og Palæstina.

Falder Syrien, så er Iran yderligere isoleret, og en ny køkkendør er åbnet for militær aggression imod iranerne. Fal-

Enorme demonstrationer til støtte for Assad som denne i Damaskus 20. november 2011 rapporteres stort set ikke i de krigsforberedende vestlige medier, der søger at fremstille regimet som uden nogen støtte i befolkningen. Imperialistmagterne opildner til borgerkrig

der Syrien, så kan bordet være ryddet for Israels "endløsning" i forhold til det palæstinensiske folk.

Som om disse udsigter ikke er skræmmende nok, så kommer den overhængende fare for, at en intervention kan eskalere til fuld krig, i yderste konsekvens verdenskrig.

Rapporterne fra Syrien er ualmindeligt diffuse, når det drejer sig om antallet af dræbte og skadede, og hvem som er de ansvarlige. I starten blev det anslået, at godt halvdelen af dødstallene beroede på soldater i den syriske hær og politifolk som følge af det, der blev kaldt fredelige demonstrationer. Assad-regimet har på sin side efter alt at dømme tyet til grov artilleribeskydning og angreb på civile mål.

Ikke desto mindre er det påfaldende, at rapporterne i de vestlige medier fortsat er upræcise. I flere måneder har forlydender af typen "200 mennesker skal være blevet dræbt", "amatørvideoer tyder på" og "repræsentanter for oppositionen skal have været vidne til" været typiske.

Altså en høj grad af ikke verificerede observationer, endog i et større omfang, end da Gaddafis styrker i Libyen blev beskyldt for handlinger, der i mange tilfælde viste sig at være opspind.

Det kan virke som et paradoks, at den

'kristne' vestlige imperialisme aktivt bidrager til at øge forfølgelsen og undertrykkelsen af netop de kristne, overalt hvor NATO, USA, Frankrig og Storbritannien "intervenerer" i Mellemøsten.

Assad-regimets brutalitet igennem flere generationer er ingen nyhed. Kurderne kan skrive under på det. Men landet har – som tidligere Irak og Libyen – langt hen ad vejen været et sekulært regime, hvor forskellige religiøse retninger har haft betydelig grad af frihed.

Den kristne minoritet i Syrien har, som tilfældet også var i Irak, nydt relativ frihed og har ikke behøvet at frygte bomber og attentater. Temmelig mange kristne irakere blev tvunget til at søge tilflugt i Syrien efter USA's hærs erobring af landet i 2003, således at befolkningsandelen langt overstiger ti procent.

'Salafistisk' terror var ukendt i Syrien, før imperialisterne bevæbnede islamister og sendte dem ind for at indlede oprøret i foråret 2011. Allerede i april-maj 2011 blev kristne samfund over hele Syrien angrebet og truet. Hvis de kristne bykvarterer og landsbyer ikke tilsluttede sig "oprøret" imod det syriske regime og præsident Bashar al-Assad, måtte de forlade landet eller tage følgerne af at blive. Siden har der været en serie angreb på kristne syrerere.

En ny krig i Mellemøsten kan virke uundgåelig, hvis ikke en antikrigsbewægelse klarer at stoppe den. Krigen vil i udgangspunktet blive ført via stedfortrædere med Tyrkiet og villige arabiske nikkedukker som Qatar som ledere. Specialstyrker fra Qatar og Storbritannien opererer allerede i byen Homs.

Den tyrkiske statsminister Erdogan har fremsat direkte trusler lige fra at stoppe strømforsyningen til Syrien til direkte militær aktion. Den tyrkiske hær er den største i NATO på nær den amerikanske.

Krigsmodstandere og alle, der advarer imod ny imperialistisk intervention, må ikke lade sig forlede af krigspropagandaen. Den er et direkte afkom af NATO-strategien "Responsibility to protect", som skal retfærdiggøre NATOs indgriben hvor som helst i verden.

Vi støtter og forsvare det syriske folks krav om demokrati og eventuelt et regimeskifte, som de – og ikke USA – måtte bestemme. Det syriske folk må samtidig tage ved lære af de andre folkeoprør, der er blevet kidnappede" af imperialismen. Imperialisterne har mindst af alt en interesse i, at de arabiske folks frihedslængsler indfries.

Når USA og Vesten er indigneret på det syriske folkets vegne, er det udelukkende for at bruge massebevægelserne til at tjene egne imperialistiske formål. Havde det ikke været sådan, så ville USA og NATO for længe siden have været involveret på folkets side imod de tyranniske despotier – USA's nære allierede – i Saudi-Arabien, Qatar og Bahrain. Det vil selvsagt ikke ske.

Som Revolusjon skrev, efter at angrebet på Libyen var et faktum:

"Ethvert oprør og forsøg på regimeskifte i Mellemøsten eller Afrika må først klareres med imperialistmagterne, og hvilken slags "demokrati", der indføres, bestemmes i London, Paris og Washington, ikke af folket på gaderne i Tripoli, Kairo, Damaskus, Abidjan eller Khartoum."

Rapport: Marokkanske landbrugsprodukter produceres i det besatte Vestsahara

I den netop offentliggjorte rapport 'Conflict Tomatoes' afsløres en massiv vækst i den marokkanske landbrugsindustri i det besatte Vestsahara. Dermed er de landbrugsprodukter der tilsyneladende stammer fra Marokko, faktisk produceret i de af Marokko besatte dele af Vestsahara.

Den 16. februar vil Europaparlamentet højst sandsynligt stemme om en aftale om yderligere liberalisering af handlen med landbrugsprodukter fra Marokko. Men aftalen omfatter også landbrugsproduktionen i det af Marokko ulovligt besatte Vestsahara, og der står ikke noget om, at Vestsahara skal ekskluderes fra aftalen. Konsekvensen af aftalen bliver en massiv støtte til en uetisk og kontroversiel industri, mener Afrika Kontakt og Western Sahara Resource Watch, der står bag rapporten.

Rapporten identificerer 11 plantager beliggende omkring byen Dakhla i den sydlige del af Vestsahara. Undersøgelsen viser, at disse landbrug enten er ejet af den marokkanske konge, indflydelsesrige marokkanske konglomerater eller af franske multinationale virksomheder. Ingen af disse virksomheder er ejet af den lokale oprindelige Saharawi-befolkning fra Vestsahara eller af marokkanske småbønder og bosættere i området.

Landbrugsindustrien er baseret på udvinding af ikke-bæredygtige vandressourcer dybt under jorden, som finder sted uden samtykke fra befolkningen i Vestsahara. Den er dermed i strid med folkeretten, som beskrevet i en central FN juridisk udtalelse i 2002. Desuden kommer den heller ikke den lokale befolkning i Vestsahara til gode.

"De mennesker, der arbejder på disse farme, er marokkanere, ikke

sahariske. De arbejder på gårdene i månedsvis og bor i regeringens sponsorerede boligkomplekser. Og dette samtidig med at Saharawi-befolkningen i Dakhla forbliver arbejdsløse", udtalte den i Dakhla hjemmehørende El Mami Amar Salem, der er formand for Komiteen mod Tortur i Vestsahara, til rapporten.

Landbrugsproduktionen i området har fået en enorm saltvandindsprøjtning i form af støtte fra den marokkanske stat, der betyder, at landbrugsproduktionen i området er steget med 2.800 % mellem 2002-2003 og 2008-2009. Antallet af beskæftigede i landbruget i Dakhla-regionen ventes at være tredoblet i 2020, men er ikke kommet de lokale saharawi-befolkning til gode.

Landbrugsorganisationer i det sydlige Europa har desuden udtrykt deres bekymring for, at de nu bliver nødt til at konkurrere med landbrugsvirksomheder, der opererer i det besatte område.

"Vi anbefaler EU-institutionerne ikke at indgå en landbrugsaftale med Marokko uden at angive, at det ikke gælder produkter fra Vestsahara. Gør man ikke det, vil det undermimere folkeretten, og man vil ikke respektere det sahariske folks mest grundlæggende rettigheder og dermed komme i konflikt med FN's fredsforhandlinger", siger organisationerne bag rapporten.

Rapporten er udgivet af den internationale organisation Western Sahara Resource Watch og Emmaus Stockholm fra Sverige.

Den 14. december 2011 stoppede EU-Parlamentet alt EU-fiskeri i det besatte Vestsahara – med henvisning til at fiskeriet er et brud på folkeretten.

Læs rapporten på wsrw.org

EU's finanspagt

Af Henrik Herløv Lund, økonom – cand.scient.adm.

Henrik H. Lund

Finanspagten kan forstærke krisen, fordi den lægger op til at fortsætte den hidtidige besparelspolitik over for de gældsramte lande, som imidlertid er vækstræbende og dermed forhindrer, at de sydeuropæiske lande kan produceres sig ud af gælden. Samtidig vil denne besparelspolitik smadre velfærden og skabe voldsom social modstand.

Landene i eurozonen har indgået en såkaldt "finanspagt", som øvrige EU lande er tilbudt at tilslutte sig. Seks af otte lande, herunder Danmark, tegner til at ville gøre dette.

Pagtens hovedindhold er, at landene er bundet af Vækst- og Stabilitetspagtens krav om, at det årlige løbende budgetunderskud højst må udgøre 3 % af BNP, og statsgælden højst 60 % af BNP. Hertil tilføjes målsætning for det såkaldt "strukturelle" (konjunkturrensede) underskud, som højst må udgøre 0,5 % af BNP.

Disse regler skal skrives ind i de nationale forfatninger eller tilsvarende bindende lovgivning. Hvis underskudsgrænsen overtrædes, skal der i lovgivningen være automatiske korrektionsmekanismer efter principper foreskrevet af EU. Overholder et land ikke lovkravene, kan det indbringes for EU-domstolen, som kan idømme en bød på 0,1 % af BNP, for Danmarks vedkommende omkring 1,5 mia. kr.

Pagtens konsekvenser for den økonomiske politik i EU

Med finanspagten vil de omfattende lande blive tvunget til generelt at føre en stram økonomisk politik, idet jo kun et begrænset og kortvarigt underskud er tilladt. Finanspagten vil dermed i høj grad begrænse mulighederne for i krisetider at bekæmpe krisen og arbejdsløshed gennem en ekspansiv finanspolitik.

Den oplagte konsekvens heraf vil være to ting: For det første vil tvangen til stram økonomisk politik betyde, at

arbejdsløsheden vil vokse mere end tilfældet, hvis den imødegås af en ekspansiv økonomisk politik. Og for det andet vil krisen og stigende underskud lynhurtigt tvinge staterne til omfattende besparelser på de offentlige udgifter – dvs. på velfærden – for at undgå at komme i konflikt med reglerne. Finanspagten er således opskriften på voldsommere kriser, stærkere arbejdsløshed og voldsommere velfærdsbesparelser.

Men pagten vil ikke alene få negative konsekvenser for den økonomiske politik i krisetider. Den vil også i langt større udstrækning end i dag tvinge landene til at køre med overskud i ikke-krisetider. For hvis en økonomisk krise kommer med automatisk stigende underskud, vil de kun ved forud at have oparbejdet et betydeligt overskud have "luft" nok i budgettet til at undgå at komme i strid med kravene. Men det betyder, at i økonomiske opgangstider – hvor midlerne ellers skulle være der til at investere i bedre velfærd – at så vil pengene i langt større udstrækning end i dag i stedet blive sparet op i statskassen. Finanspagten er således opskriften på velfærdsstat på skrump.

Vil finanspagten modvirke gældskrisen?

Finanspagten vil IKKE få virkning for den aktuelle finanskrisen, idet pagten jo ingen effekt har på den gæld, som landene i Syd- og Udkants-Europa slås med i dag. Finanspagten kan i bedste tilfælde højst siges at adressere en ny gældskrise om fem til ti år gennem at bremse op for fremtidig gældsstiftelse.

Hertil kommer imidlertid, at pagten bygger på en meget forenklet og ensidig opfattelse af årsagerne til gældskrisen som værende udelukkende et resultat af ukontrolleret gældstiftelse i nogle enkelte stater. Det må anerkendes, at ukloge økonomiske beslutninger og fejlagtig økonomisk politik, ikke mindst i Grækenland, spiller en ikke uvæsentlig rolle for gældskrisens udvikling. Men det oven anførte billede er alligevel stærkt forenklet og kan ikke danne grundlag for en løsning af gældskrisen.

Pagten løser ikke euroens bagvedliggende problemer

For at løse gældskrisen kræves også en løsning af de bagvedliggende, grundlæggende problemer bag denne, hvilket pagten imidlertid IKKE gør. Pagten løser for det første ikke de sydeuropæiske landes store konkurrenceevneproblemer. Der er inden for eurozonen en stor og stigende ubalance mellem svagere sydeuropæisk og stærkere nord-europæisk konkurrenceevne.

Før euroen afspejledes Sydeuropas svagere økonomier via valutamarke-derne automatisk i svagere nationale valutakurser i forhold til de stærkere landes valutaer, hvilket til gengæld fremmede eksport, valutaindtjening og beskæftigelse fra de svagere lande. De stærkere økonomier, herunder ikke mindst Tyskland, oplevede modsat en kapitaltilstrømning og dermed stigende valutakurser, der bremsede eksport og betalingsbalanceoverskud. Hermed udlignedes forskellene i konkurrenceevne mellem svagere og stærkere økonomier i betydelig udstrækning.

Men med euroen forsvandt denne udligningsmekanisme, og ulighederne er tværtimod blevet forstærket. For de svagere økonomier i Syd- og Udkants-Europa kan i kraft af den fælles valuta ikke føre deres egen rente- og valutapolitik, og de har tværtimod deres behov oplevet, at euroen er blevet trukket op i værdi i kraft af ikke mindst Tysklands styrke og den generelle revaluering af euroen i konkurrence med dollaren. Euroen har altså yderligere forringet disse landes konkurrenceevne, eksport og underskud og har som følge af finanskrisen bidraget til at forstærke den stigende arbejdsløshed.

Modsat har "overskudslandene" og navnlig Tyskland i kraft af fastsættelsen af kursen for euroen som gennemsnit for eurozonen undgået den kraftige valutakursstigning, som ellers ville være tilfældet. Hvis der ikke var en euro, ville D-markens formentlig været steget mellem 20 og 30 % i forhold til de sydeuropæiske valutaer og have en kurs på linje med Schweizerfranc, hvilket naturligvis ville have bremset tysk eksport og overskud. Tyskland har med

andre ord tjent styrtende på euroen, og langt mere end de midler, som landet siden har investeret i EU's hjælpefond.

Skal gældskrisen definitivt løses, er der brug for en solidarisk udligning fra overskudslande, navnlig Tyskland.

Konservativ, monetaristisk økonomisk tænkning

Det er ikke tilfældigt, at finanspagten institutionaliserer en sparepolitik rettet mod arbejdsløshedsbekæmpelse og velfærd, for pagten et udtryk for en borgerlig-konservativ, såkaldt monetaristisk økonomisk politik.

Ifølge monetarismen skal markedet styre økonomien, og derfor skal staten blande sig mindst muligt i den økonomiske udvikling. Det betyder, at det offentlige skal begrænse sin økonomiske regulering, og at det offentlige budget som hovedregel skal være neutralt i forhold til økonomien, dvs. balancere eller have overskud. Staten skal altså hverken bekæmpe arbejdsløshed eller stimulere væksten.

Pagten er her et politisk-ideologisk opgør med den keynesianske økonomiske tænkning og politik, som har gennemsyret Europa siden 2. verdenskrig, om at det er sundt fornuft at bekæmpe kriser og arbejdsløshed gennem finanspolitikken. Det er nemt i stedet at genkende monetarismens sparedoktrin i den gældsbremse, som efter tysk forbillede med finanspagten skal gøres alment gældende. En omstridt konservativ ideologisk doktrin, som ifølge finanspagten oven i købet skal indskrives i nationale forfatninger eller anden lignende national lovgivning, hvorved den ikke alene bliver almenyldig, men nærmest hævet over enhver diskussion.

Vækstpolitik på vej i EU?

EU-kommissionen peger på, at der i EU's udviklingsfonde ligger et betydeligt uudnyttet beløb på omkring 82 mia. euro, som kunne målrettes mod beskæftigelse og vækst. Ligeledes har der været peget på disponible midler i EU's regionalfonde.

Tanken om støtte til vækst og beskæftigelse i de gældsramte lande og i EU som helhed er selvsagt rigtig. Men topmødet vedtog ingen konkrete tiltag, men overlod det til de enkelte lande at

gennemføre indsatsen. Men her er det selvsagt dybt selvmodsigende, når man samtidig gennem finanspagten forpligter landene til finanspolitiske stramninger. Ifølge pagten må medlemslandene jo netop ikke bruge penge, de ikke har – og på grund af krisen er der stort set ikke nogen lande, der har penge. Hermed får medlemslandene netop ikke et spillerum til at kunne iværksætte vækst- og jobskabelsesinitiativer.

Og skulle de disponible midler i EU's udviklings- og regionalfonde faktisk kunne nyttiggøres til vækst og beskæftigelsesinitiativer, må det under alle omstændigheder betragtes som stærkt utilstrækkeligt forhold til størrelsen af de økonomiske uligheder i EU. Skal den allerede akkumulerede gæld rulles tilbage, vil det kræve 10-15 gange så store beløb.

Borgerlig økonomisk politik

Det er som argument for dansk tilslutning til finanspagten anført, at den bare udtrykker en fornuftig økonomisk politik, som et folketingsflertal også selv vil følge fremover. Men pagten er langt fra at være udtryk for sund økonomisk fornuft, men tværtimod udtryk for en borgerlig, stærkt konservativ økonomisk politik og en stærkt omstridt, ideologisk farvet monetaristisk økonomisk tænkning.

Og det hertil tilføjes, at Danmark fører og vil føre samme politik, friken-der det ikke finanspagten for at være udtryk for en sådan borgerlig økonomisk politik. Snarere er det desværre udtryk for, at den økonomiske politik både under forrige og nuværende regering selv grundlæggende har været/er borgerlig.

Den danske regering har også anført, at finanspagten ved at hjælpe på gældskrisen er god for dansk økonomi. Men pagten vil som fremgået ikke løse gældskrisen og dermed heller ikke friholde Danmark for følgerne af gældskrisen. Tværtimod, idet der er betydelig risiko for, at gældskrisen vil føre til økonomisk recession i det/de kommende år og for, at den vil medføre en årelang lavvækst i EU. Det vil selvsagt også ramme dansk økonomi med faldende eksport og stigende ledighed og statsunderskud – altså stik modsat af de påståede fordele.

Er finanspagten nødvendig af hensyn til markederne?

Det er også blevet anført som et argument for tilslutning til finanspagten, at det er nødvendigt for at "berolige finansmarkederne", at Danmark fører en forsvarlig økonomisk politik, og at den danske økonomi er sund. Hvis vi ikke gør dette, kunne det ellers få konsekvenser i form af stigende renter på danske lån. Men påstanden holder ikke. Danmarks økonomiske situation er i dag så god i forhold til stort set alle andre lande, at der ingen grund er til at forvente, at finansmarkerne vil straffe Danmark.

Pagten indskrænker dansk økonomisk handlefrihed

Det er videre blevet fremført som argument for, at Danmark roligt kan tilslutte sig finanspagten, at den ikke skulle indskrænke Danmarks økonomiske handlefrihed fx til at føre vækstpolitik! MEN: Skulle et folketingsflertal på et tidspunkt alligevel ønske at føre en vækstpolitik, fx stillet over for en eskalerende krise og arbejdsløshed, bliver man først nødt til at omgøre den budgetlov, hvormed regeringen er forpligtet til at udmønte finanspagten. Men hermed har man i næste omgang i realiteten også overtrådt finanspagten og kan dermed af de øvrige lande i pagten indklages for EU-domstolen og idømmes en bøde på 0,1 % af BNP. Så finanspagten indskrænker altså Danmarks økonomiske politiske handlefrihed.

Og det må betragtes som i strid med demokratiet, hvis det til enhver tid værende flertal i folketinget på grund af EU-pagten ikke længere kan føre en arbejdsløshedsbekæmpende økonomisk politik, selvom et flertal i befolkningen måtte ønske det.

Ringe indflydelse og omgåelse af euroforbehold

Det sidste argument fra tilhængere for dansk tilslutning til finanspagten er, at Danmark hermed får indflydelse på den førte politik. Men heller ikke det argument holder vand. Realiteten er jo, at eurozonen med finanspagten jo har skilt sig ud som en stat i staten, et

Hurtigere end lyset?

Af Jan R. Steinholt, *Revolusjon*

*Nogle betragtninger
omkring naturvidenskab og
filosofisk idealisme*

” ... intet andet er evig end materie i evig forandring og evigvarende bevægelse”.

Friedrich Engels, indledning til Naturrens dialektik

Ingen steder står den dialektiske og materialistiske virkelighedsopfattelse stærkere end inden for naturvidenskabene og i forskningsmiljøerne. Den dialektiske materialisme bliver stadig bekræftet gennem eksperimenter og nyopdagelser.

Lysets hastighed er næppe konstant, og måske heller ikke umulig at slå? Alligevel dukker idealistiske forestillinger og verdensforklaringer fortsat frem, også inden for forskellige dele af naturvidenskaben. Vi har set det gentagne gange i forhold til biologien (jf. dele af kønsforskningen og debatterne om arv og miljø), men også på områder som astronomi og i studierne af kosmos – kosmologi. Det drejer sig om intet mindre end forståelsen af universet, som menneskeheden og planeten jorden er bittesmå bestanddele af.

Fartgrænsen brudt?

Neutrinoer [i] blev sensommeren 2011 skudt ud af en partikelaccelerator i CERN i Geneve til Gran Sasso, et laboratorium i Italien 732 kilometer borte. De skulle være dukket op dér nogle nanosekunder tidligere, end lyset ville have gjort. Det, der gør det opsigtsvækkende, er det vedtagne postulat om, at lysets hastighed er konstant (fastsat til ca. 300.000.000 m/s) og udgør universets absolutte fartgrænse, og at ingen partikler kan overstige dette.[ii] Dette er et hovedpunkt i Albert Einsteins relativitetsteori (som egentlig er to teorier, den generelle og den specielle relativitetsteori).[iii]

I de ugæstfri chilenske Andesfjelde 5.000 meter over havet vil gigantteleskopet Atacama (Alma) stå færdig i 2013. Da forventer forskere, at Alma vil afdække en ny galakse, hvert 3. minut det er i observationsmodus!

Teleskopet skal ved hjælp af lange sub-millimeter-lysbølger være i stand til at trænge gennem kompakte gas- og støvskyer i universet, der skjuler galakser, som hidtil har været usynlige for rumteleskopet Hubble med dets avancerede optiske og infrarøde udstyr. Allerede i dag har teleskopet givet et nyt indblik i de spiralformede Antenne-galakser godt 70 millioner lysår borte. Skyerne, der omgiver galakserne, består af gasser med en samlet masse, som er flere milliarder gange større end vores sol, og er dermed en sandsynlig ”fødestue” for nye stjerner.

Et af de første eksperimenter, der er på programmet, er studier af det påståede sorte hul Sagittarius A midt i Mælkevejen. ’Hullet’ er normalt dækket af tætte gasskyer, men Alma vil kunne se gennem dem. Dette kan give nyt indblik i, om der er hold i den rådende teori om sorte huller, som får masse til at forsvinde sporløst.*

Resultaterne har forårsaget vantro og forvirring i forskningsmiljøerne verden over. For hvis de er rigtige, så betyder det, at Einsteins relativitetsteori, der hævder, at intet kan bevæge sig hurtigere end lyset, har fået et skud for boven. Mange forskere afviste straks eksperimentet dels som humbug, dels som fejlmålinger. Men et tilsvarende eksperiment den 18. november 2011, der tog hensyn til nogle af indvendingerne mod det første forsøg, men med langt færre neutrinopartikler, viste samme resultat: Neutrinoerne holdt stadigvæk en højere hastighed end lyset.[iv]

Masse og hvilemasse

En ud fra et materialistisk standpunkt tvivlsom bestanddel af Einsteins specielle relativitetsteori er, at lysets hastighed er den samme i alle inertisystemer (træghedssystemer) og uafhængig af

observatørens bevægelse.

For at få teorien om lysets konstante hastighed (i vakuum) til at stemme erstattede Einstein opfattelsen af tid og rum som absolutte størrelser med nye definitioner, som afhænger af observatøren.

Når lysets hastighed er sat op som universets øvre fartgrænse, har forudsætningen været, at hvilemassen for fotonen, lysets kvantepartikel, blev sat lig nul. Det følger af den specielle relativitetsteori og fremstår logisk set som mærkeligt, fordi fotonen oplagt har energi og troligt også må have masse. Ifølge relativitetsteorien er hvilemassen for en partikel den masse, der kommer til syne for en tilskuer, når partiklen holder sig i ro. Men eftersom lyset aldrig holder sig i ro, kan det vel heller ikke have nogen hvilemasse?

I fysikken har massen altid været bestemmende. Siden Galileo og Newton

har man ment, at det er et legemes masse, som afgør accelerationen, når det bliver påvirket af en ydre kraft. Med Einsteins relativitetsteori var dette angiveligt bare gyldigt for masser, som forholder sig i ro, og fik deraf navnet hvilemasse. For øvrigt var der tale om en relativistisk masse, også afhængig af vinklen mellem legemets retning og påvirkningskraften ved siden af hastigheden.

Partikler og bølger

Allerede Descartes (1596–1650) skrev, at universet i sin helhed er fyldt med masse.

Isaac Newton (1643–1727) sagde, at det at forestille sig, "at et legeme kan påvirke et andet, som befinder sig i en vis afstand fra det, gennem vakuum uden noget 'medium', er for mig en så absurd tanke, at jeg mener, at ikke en eneste person med det fjerneste begreb om filosofiske spørgsmål kan tro på det".[v]

Newton argumenterede for, at lyset bestod af partikler eller korpuskler, som han selv kaldte det. Korpuskel-teorien blev den rådende frem til 1800-tallet, hvor bølgeteorien blev revitaliseret.

Indtil da mente man, at lyspartikler bevæger sig i en lys-æter, der omgiver os, men æterteorien blev opgivet i slutningen af 1800-tallet, da apparatet, som blev brugt i et eksperiment udført af Michelson og Morley, ikke kunne påvise bevægelse i interferensmønstret uafhængigt af, om lyset gik med eller modsat det, man mente var æterstrømmen.

Einstein gjorde i 1905 et forsøg på at kombinere bølge- og emissionsteorien ved at antage, at lyset eksisterer som nåle eller lange bølgetog, men denne teori lod sig ikke bekræfte.

I dag lægges kvanteteorien til grund.[vi] Den beskriver, at lyset har en dualitet. Det vil sige, at lyset har både partikel- og bølgekarakter. Ifølge kvanteteorien består lyset af kvanter (fotoner), samtidig med at det er elektromagnetiske bølger.

Men stadigvæk er der ikke givet nogen tilfredsstillende forklaring på, hvordan disse og andre bølger kan bevæge sig, hvis de ikke har en form for medium at bevæge sig i.

"Det nødvendige farvel til lysets bøl-

geteori og overgangen til en lysets partikelteori er dog blevet forkludret med den filosofiske idealismens hjælp", som danske Carlo H. Madsen udtrykker det: "Lysets æterteori måtte opgives, men lysets bølgeteori blev fastholdt! Materien forsvandt, men bevægelsen vedblev!"[vii]

"Når den filosofiske idealisme forsøger at gøre brug af den nye fysik eller de idealistiske konklusioner, som bliver trukket ud af den, skyldes det ikke opdagelsen af nye typer stoffer og kræfter, materie og bevægelse, men at man forsøger at forestille sig bevægelse uden materie. Det er kernen i de forsøg, vore Machianere undlader at undersøge. De nægter at tage hensyn til Engels' udsagn 'bevægelse uden materie er utænkelig'".

V.I. Lenin: Materialisme og empirio-kritisme. Kritiske bemærkninger til en reaktionær filosofi. (Kapitel 5: Revolutionen i naturvidenskaben og den filosofiske idealisme. 3. Kan man forestille sig bevægelse uden materie?)

Æteren, som blev væk

Forskningen i de bittesmå partikler, der kaldes neutrinoer, er et nyt felt inden for fysikken. Først hed det sig, at neutrinoerne ikke havde masse, men i 2000 blev det opdaget, at neutrinoerne har masse. Denne er godt nok meget lille, mindre end en hundredtusindedel af elektronens masse.

Enkelte spørger sig selv om, at disse forsvindende små neutrinoer – 65 milliarder af dem går tværs igennem hver kvadratcentimeter af din hud hvert sekund – kan udgøre en form for æter?

Andre muligheder for en form for medium, som lyset kan brede sig i, holdes også åbne. Stadigt flere forskere og andre stiller spørgsmål ved, om der ikke alligevel må findes en slags æter – af nogle kaldet vakuum, selv om det gammelgræske æter er mere beskrivende.

Russeren Felix Gorbatsjevitsj beskriver ætermediet som et hav uden kyster, et endeløst hav fyldt med elektromagnetisk materie, som har en vis tæthed og elasticitet.[viii] Denne materie består af to ens partikler med modsat ladning eller fortegn. Ætermediet er ifølge Gorbatsjevitsj udgangspunktet for udbredelsen af elektromagnetiske bølger og for at formidle tyngdekraftpåvirkning, som

fysiske legemer har på hinanden.

Andre teorier siger, at nøglen ligger i selve tyngdekraften. Kan f.eks. gravitationsfelt tænkes at udgøre en slags dynamisk tøjelig æter, og at lyset ud fra dette vil have en hastighed, der er bestemt af universets "lokale" gravitationsfelt? Det mener nordmanden Per-Gunnar Thoresen.[ix]

Det, der er sikkert ud fra et filosofisk materialistisk synspunkt, er, at al bevægelse nødvendigvis er materie i bevægelse. Bevægelsen er materiens eksistensform, konstaterede Friedrich Engels.[x] Og denne materie, der går i sit evige kredsløb, må have et medium at bevæge sig i.

Lysets hastighed

Einsteins specielle relativitetsteori har som udgangspunkt, at lysets hastighed måles ud fra, at den bevæger sig i et vakuum i rummet. Selvom man taler om et vakuum i universet, så vil der altid være partikler, som ikke 'tømmes' ud af vakuummet. Der er snarere tale om større eller mindre partikeltæthed.

Det største problem med teorien er, at den hævder, at lysets hastighed er konstant i alle retninger, uafhængigt af lyskildens fart og også uafhængigt af, om observatøren er i bevægelse i forhold til lyskilden. Hvis vi ser bort fra alle andre forhold med uendelig bevægelse i universet og forudsætter, at lysets modtager, lad os i dette tilfælde sige dig som læser, står fuldstændigt rolig, mens en stjerne udsender lys og samtidig bevæger sig i retning mod dig, vil det rent logisk betyde, at lysets hastighed i dette tilfælde er lysets hastighed plus stjernens fart. Den dominerende forklaring på dette forhold blandt dagens astronomer er imidlertid ikke, at det er farten, der ændrer sig, men tiden.

Matematiske beregninger og tankeeksperimenter om rejser fra for eksempel Jorden til en planet i et solsystem ti lysår væk og tilbage igen fører til den ubegribelige følgeslutning, at tiden på jorden viser færre antal år, når man vender hjem, end den tid, man rent faktisk har rejst.

Disse beregninger har affødt alle mulige spekulative teorier, støttet også

af seriøse videnskabsfolk, som at man kan gå tilbage i tiden, genopleve ungdommen eller for den sags skyld forhindre sin egen fødsel ved at tage livet af tipoldemor ...

Tid og tidsbegreb

Hvad er tid? Begrebet tid giver ikke mening, uden at der sker en eller anden form for bevægelse i forhold til et referencepunkt, bevægelsen kan relateres til. Vor jordiske tid, en målestok udarbejdet ud fra kredsløbet og rotationen på den planet, vi befinder os på, kan bruges til at beregne varighed og afstand, også i forhold til stjerner og planeter, som har en helt anden lokal "tidsregning" end os. Tidsfæstelse på den måde er mulig, hvis man korrigerer for forskellig hastighed, bevægelsesretning osv. i rummet. Vor tidsberegning er dermed et hjælpemiddel, en nyttig målestok, og kan være et præcist redskab til den brug for at få pålidelig kundskab.

Nogen universelt eksisterende objektiv tid er det derimod vanskeligt at påvise. Men vi bør kunne fastslå, at tiden er irreversibel, den er ensrettet. Tiden bevæger sig fra fortid til fremtid.

Den usynlige materie

Omtrent 25 % af universets energi, mener forskerne, udgøres af såkaldt mørk, ikke-baryonisk eller "usynlig" materie. Hvad den består af, er der ingen, der ved, men det antages, at den kan bestå af partikler med masse, men uden elektrisk ladning. Denne materie påvirkes af og påvirker tyngdekraften, men kan ikke ses med det blotte øje, fordi den ikke har elektrisk ladede partikler, som absorberer lys. Denne mørke materie kan bevirke, at fjerne galakser fremstår som fordrejede, og kan måske være en mulig årsag til teorien om, at universet er krumt, sådan som den herskende trend i astrofysikken hævder.

Ifølge partikelfysikkens standardmodel udgør "almindelig" materie kun omkring fem procent af indholdet i universet. Resten af al energi i universet, omtrent 70 %, består af en eller anden form for vakuumenergi.[xi] Den kaldes også for mørk energi. Ikke på grund af farven, men fordi forskerne ikke aner, hvad den består af. Ideen om mørk energi er en følge af teorien om et uni-

vers, som stadig ekspanderer. Det vender vi tilbage til senere. Her skal blot bemærkes, at de teorier, som for tiden er rådende, anerkender, at der findes mængder af energi og materie, som er 'usynlig', samtidig med at æterteorien forkastes.

Idealisme og Big Bang

Tidens moderetning inden for fysikken er 'strengeteorien', hvis formål er at forene Einsteins relativitetsteori med kvantemekanikken, for dermed at finde teorien om "alt" og verdens mindste byggeklodser. Dette er de rådende trends i dagens fysik, som nogle påstår har stået i stampe de sidste 30 år.

I 2018 planlægger NASA at sende det superavancerede rumteleskop "Webb" 1,5 millioner kilometer ud i verdensrummet, altså i en bane meget længere fra jorden end det nuværende Hubbleteleskop. Det ambitiøse mål er, at teleskopet skal tage billeder af "de allerførste galakser", som blev dannet af Big Bang, tidsfæstet til 13,7 milliarder år tilbage.

Vi snakker dermed om en forestilling om, at oversigten over hele universet snart er inden for rækkevidde.

En sådan opfattelse – sammen med ideen om, at det hele startede med en kæmpeeksplosion (Big Bang) af komprimeret materie, som siden har udvidet sig – bryder nødvendigvis med den materialistiske tanke om, at universet hverken har et start- eller slutpunkt, men er uendeligt. Den katolske præst og astronom Georges Lemaître (1894-1966) var da også den første, som fik ideen med at regne sig tilbage i tid og konkludere med, at alle galakser en gang var samlet i et punkt, et "ur atom". Derved fik den religiøse skabelsesberetning også et skær af videnskabelighed. Pave Pius XII var hurtigt ude med at påstå, at videnskaben nu havde bekræftet katolicismen.

Den rådende fysik i de sidste godt hundrede år beskæftiger sig i ringe grad med, hvad der foregik forud for dette kæmpesmæld. Eksisterede der et tomt univers eller noget som helst før smældet? Hvis massen, som udløste Big Bang, opstod ud fra ingenting, så forklarer Big Bang jo ikke noget som helst, andet end at en "skabende kraft" må have stået bag, som kreationisterne og

tilhængerne af "Intelligent Design" fremfører.

Kort sagt: idealisme og religiøst sværmeri! Hvis Big Bang derimod skete i et allerede eksisterende univers fyldt med materie, hvordan kan man da begrunde, at universet er 13,7 milliarder år gammelt?

Udvider universet sig?

Svaret fra Big Bang-tilhængerne lyder, at lysets rødforskydning, når man studerer fjerne galakser, alene kan forklares ud fra, at disse galakser vokser fra hinanden, altså at universet stadigt udvider sig i forhold til det, som formodentlig var universets oprindelige "centrum", nærmere bestemt den kæmpeeksplosion, som går under navnet 'Big Bang'. På det grundlag har man regnet sig tilbage til universets oprindelse. Regnestykket er en konsekvens af den vedtagne sandhed om lysets konstante hastighed.

Hvis det skulle være sådan, at universet kontinuerligt udvider sig, så er universet jo per definition heller ikke uendeligt, eftersom det da logisk set må udvide sig ud over en tænkt grænse og ind i et eller andet, som altså ikke er det definerede univers. Hvad er da dette 'ingenting' som universet udvider sig i?

Hvis man derimod tager udgangspunkt i, at universet ikke har nogen begyndelse, ikke noget centrum, og at det er uendeligt, så vil de måske ufattelige 13,7 milliarder jordiske år fremstå som en uvæsentlig tidsperiode i den store sammenhæng. En række forskere stiller samtidig spørgsmålstejn ved teorien om, at lysets rødforskydning beviser, at universet ekspanderer.

Nye målinger af fjerntliggende galakser, der er udført af John Webb fra University of New South Wales i Australia, viser, at elektromagnetismen ikke er konstant i alle retninger igennem kosmos.[xii] Målt fra den sydlige halvkugle viste det sig, at strålingen blev stærkere, målt fra den nordlige halvkugle blev den svagere ud over i verdensrummet. Det strider imod den såkaldte standardmodel, der hævder, at elektromagnetismen – en af de fire naturkræfter sammen med stærk og svag kernekraft samt tyngdekraften – i kosmos er konstant. Målingerne kommer til syne gennem aflæsning af forskydninger i lysets spektrum.

Uendelighed i alle retninger

Idealismen inden for videnskaben og dens religiøse undertoner er knyttet til en forestilling om, at universet er til for menneskenes skyld. På samme måde forestiller man sig også, at vi snart har fundet både universets "startpunkt" og "naturens mindste byggeklodser".^[xiii] ligesom man allerede hævder at have opdaget den "højest opnåelige hastighed" og kvanten som den mindste og udelelige partikel.^[xiv]

Men på samme måde som universet strækker sig ud i det uendelige, så kan verden vel også være uendelig indover i materien? Både Engels og Newton fremholdt, at hvis partikler, man mente var udelelige, alligevel viste sig at være det, må man konkludere, at disse "udelelige" partikler kan deles i det uendelige.

Materialismens position inden for naturvidenskaben er stærk, men ikke urokkelig. Denne artikel har forsøgt at påpege nogle idealistiske føringer, der er trængt ind i fysikken og andre naturvidenskaber i løbet af 1900-tallet.

Materialister mener, at det er muligt at nå frem til objektiv og sikker kundskab, men også at denne kundskab ikke har nogen endestation. I et univers, som er uendeligt, vil man aldrig blive helt færdige med at undersøge tingenes tilstand, og materien kan vise sig at antage andre former, end man først antog. Dog er der altid tale om materie i bevægelse. For Engels og materialister efter ham gælder det ikke om at forsvare den ene eller den anden videnskabelige antagelse, men om at forsvare materialismen, verden som materialitet.

Kommunisterne er derfor nødt til at "stå i forbund med de repræsentanter for den moderne naturvidenskab, der hælder mod materialismen", som Lenin sagde:

"Foruden forbundet med de konsekvente materialister, som ikke tilhører det kommunistiske parti, er det af ikke mindre og måske endog større betydning for den kæmpende materialismes arbejde at stå i forbund med de repræsentanter for den moderne naturvidenskab, som hælder mod materialismen, og som ikke er bange for at forsvare den og propagandere for den imod de filosofiske modevakkelvorne i retning af idealismen og skepticismen, som er rådende i det såkaldte 'dannede selskab'."

Vladimir I. Lenin: *Om betydningen af den kæmpende materialisme*, 12. marts 1922. Fra Lenin: *Utopisk og videnskabelig socialisme*, Forlaget Ny Dag 1970, s. 211-221.

NOTER:

[i] En neutrino er en elementærpartikel uden elektrisk ladning og med meget lille masse. Neutrinoer er sammen med fotoner (lyspartikler) de almindeligste partikler i verdensrummet.

[ii] I mere end hundrede år er lyset blevet forsøgt målt med størst mulig grad af nøjagtighed. Først i 1983 vedtog Generalkonferencen for Vægt og Mål på grundlag af de hidtil udførte bedste målinger at fastsætte lysets hastighed i tomt rum til eksakt 299.792.458 m/s (kilde: snl).

[iii] Her er det den specielle relativitetsteori, som er tema. Einstein fik Nobelprisen i fysik i 1921, men ikke for relativitetsteorien, som mange tror.

[iv] www.nrk.no/videnskab-og-teknologi/1.7881612

[v] Isaaci Newtoni. Opera quae existent omnia. Commentariis illustravit Samuel Horsley. Londini, 1779-1785. 5 vol.

[vi] Kvanteteori forudsætter, at en række af materiens egenskaber er kvantiserede, dvs. at de kun kan antage bestemte værdier. Kvanteteorien har sin modsætning i kontinuumteorien, som lå til grund for den klassiske fysik, dvs. for Newtons mekanik og Maxwells elektromagnetiske teori. "Kvantefysikken

bryder på en række områder med vante forestillinger og fører til resultater, der ikke synes at stemme overens med vor erfaring" (snl).

Kvantemekanik er den gren af fysikken, der beskriver atomer, molekyler og opbygning af disse. I sin mest komplette form prøver den at beskrive opbygning af al materie og stråling.

[vii] Carlo H. Hansen: Om den kæmpende revisionisme. Forlaget Materialist 2007.

[viii] F.F. Gorbatsjevsj: The Ether and Universe. Apatity 2007. http://ethertheory.org/en/gorbatsjevich_universum_en.pdf

[ix] Per-Gunnar Thoresen: Videnskabelig definition af fænomenet TID giver ny kundskab om universet – et opgør med Einstein. Eget forlag, 2007/2008. ISBN 82-995859-0-2

[x] Friedrich Engels: Indledning til Naturens dialektik (1875/76).

[xi] <http://kollokvium.no/2012/01/12/mork-materiekartlagt/#more-1449>

[xii] www.abc.net.au/science/articles/2011/11/02/3353491.htm

[xiii] Fysikeren Stephen Hawking er blandt dem, som har hævdet dette. Kvarker er i dag de mindste kendte partikler. Protoner og neutrinoer består af kvarker.

[xiv] En kvant betegner den mindste eksisterende energienhed, som findes, og hævdes at være udelelig.

Æter (fysikhistorie)

Fra Wikipedia, den frie encyklopædi

Æter er navnet på en teoretisk substans, der blev beskrevet i old- og middelalderlig fysik; en teori, der først blev forkastet i slutningen af det 19. århundrede. Man mente, at æteren var en usynlig og rummelig "luft"-substans, som fyldte hele universet. Aristoteles mente, at det måtte være det 5. element.

I århundreder "skændtes" fysikerne om, hvorvidt lys er et partikelfænomen eller et bølgefænomen: Da man vidste, at et andet bølgefænomen, lyd, er afhængigt af luft eller et andet medium at udbrede sig i, syntes det oplagt for "bølge-tilhængerne", at der måtte være et tilsvarende medium, hvis tilstedeværelse er nødvendig for, at lyset kan udbredes.

Men efterhånden som fysiske eksperimenter afslørede flere og flere af lysets "hemmeligheder", måtte man justere på æterteorien for at få den til at forklare det, man kunne måle sig til i laboratorierne, og med tiden fik denne æter stadig mere "fantastiske" egenskaber:

- * Den måtte "udfylde" hele universet i det mindste ud til de fjerneste objekter, der kan observere-

res fra jorden. Samtidig skal den være så gennemsigtig, at den lader lyset bevæge sig gennem milliarder af lysår uden hverken at svække eller sprede det.

- * Den måtte være en gas eller en væske; var den et fast stof, ville objekter "støbt ind" i sådan en "fast æter" næppe nogensinde kunne bevæge sig i forhold til hinanden.

- * Lysbølger er transversalbølger (svingningerne går "fra side til side", modsat longitudinallbølger, hvor de går "frem og tilbage"), hvilket for mekaniske bølgefænomener kun kan forekomme i faste stoffer: Æteren måtte altså på visse punkter have egenskaber som et fast stof – faktisk millioner af gange mere fast eller "stift" end stål for at kunne formidle de meget høje frekvenser, som lysbølger svinger ved.

- * Æter kunne ikke have masse; hvis det havde, ville det udøve en vis tyngdekraft; noget der ville påvirke den måde, planeter og andre himmellegemer bevæger sig på. Tilsvarende måtte æteren være helt uden viskositet, så den ikke gav anledning til "vindmodstand" for legemer, der bevæger sig i den.

(...) Det begreb, der i nutidens fysik kommer nærmest begrebet æter, er rumtid.

FOA: Indfør loft for SFO-betaling

De høje takster på skolefritidsordningerne er en urimelig belastning af børnefamiliers økonomi. Det mener FOA

En opgørelse af forældrebetalingen i landets skolefritidsordninger i 2012 viser, at en SFO-plads nu generelt er blevet dyrere end en børnehaveplads. I nogle kommuner har prisen nu passeret 2.000 kr. om måneden.

Prisernes himmelflugt giver i FOA anledning til bekymring for, at flere forældre vil fravælge SFO'erne af økonomiske årsager.

"I en tid, hvor økonomien er knap, kan jeg godt frygte, at flere forældre vil fravælge SFO'erne, så endnu flere børn må undvære samværet med kammeraterne i fritidsordningen," siger Jakob Sølvhøj, formand for pædagogisk sektor i FOA.

FOA støtter derfor kravet fra foreningen Skole og Forældre om at indføre loft over forældrebetalingen i SFO.

"Det har desværre vist sig, at mange kommuner i en økonomisk krisetid ikke kan stå for fristelsen til at opkræve en helt ublu forældrebetaling, og så må

staten jo sikre en rimelig regulering af området."

I modsætning til dagtilbuddene, hvor forældrene højst må betale 25 % af de samlede udgifter til driften, er der ikke i lovgivningen en begrænsning på forældrebetalingen på SFO-området.

"Vi advarede allerede politikerne i 2007 om, at det manglende loft over forældrebetalingen ville kunne få priserne på SFO'erne til at eksplodere. Og vi må så nu desværre konstatere, at vi fik ret. De høje priser får forældrene til at melde deres børn ud af SFO'en. Det betyder, at børn helt ned til syvårsalderen tilbringer eftermiddagen uden voksenkontakt – er det det samfund, vi ønsker os?"

Energiforhandlinger: Målet er ude af syne

Venstres tilbagekomst i energiforhandlingerne bringer næppe noget godt med sig – målet om at reducere klimabelastningen fra den danske energiforsyning fortoner sig mere og mere. Hvis regeringen går med på at skære i støtten til vindmøller, vil der med stor sandsynlighed blive satset hårdt på billige, miljøskadelige træpiller i kraftvarmeforsyningen.

NOAH har i en appel sendt til Folketingets forhandlingsparter uddybet, hvorfor det er nødvendigt at begrænse anvendelsen af biomasse som primær energikilde i kraftvarmesektoren. Ét blandt mange problemer ved at anvende denne energiform er, at det i de fleste tilfælde faktisk vil øge udledningerne af drivhusgasser frem for at begrænse dem.

Bente Hessellund Andersen fra NOAHs Landbrugsgruppe forstår ikke, at politikerne ikke gør sig klart, hvad de vil med Energiplanen: "Argumentet for at anvende biomasse i kraftvarmesektoren har i en del år været, at vi har brug for en energikilde, der kan supplere de mere ustabile vedvarende energier: sol og vind. Men det er jo ikke det, som regeringen stiler imod, nu hvor man er i gang med en storstilet udskiftning af grundlasten i kraftvarmeforsyningen ved at gå fra kul til biomasse. Regeringen vil erstatte én problematisk energikilde med en anden. Venstre forfulgte samme forfejlede strategi, da de sad for bordenden i energiforhandlingerne".

"Selvfølgelig er det ikke gratis at udbygge sol- og vindkraft med den hastighed, som er nødvendig for at blive fri af fossiler i 2050. Derfor er det ærgerligt, at regeringen nu ryster på hånden i forhold til at sætte tilstrækkelige økonomiske resurser af. Venstres ihærdige krav om at svække investeringerne i den nødvendige omstillingsproces bør blankt afvises", slutter Bente Hessellund.

NOAH – Landbrug og fødevarer
www.noah.dk

Respekten

*ja nærmest beskrevet selvudslettelsen
over for 'store' statsledere (især amerikanske)
har altid kendetegnet danske politikere
Motsat holdningen til egen befolkning -
her træder den store læremester i funktion -
Intet middel eller nedladende holdning
findes uanvendeligt -
- ét siges, - andet gøres. -
rettigheder der ansås gyldige fuppes væk, -
nye pligter opfindes i eet væk -
de levevilkår og 'muligheder' befolkningen
pålægges, pålægger de aldrig sig selv. - ...
Hvem stemmer dog på
en sådan omgang usselrygge?*

N.B.

Kamp til strengen mod Finanspagten

Hver fjerde unge europæer er arbejdsløs. Ungdommen er dem, der kommer til at leve med resultatet af finanspagtens neoliberale politik, som vi skal bindes til "i al evighed" amen, og traktaten får status af den nye bibel, hvorefter alt afgøres af præsteskabet i Brussel - med arbejdsløshed, social dumping, sociale nedskæringer, dårlige arbejdsforhold, privatiseringer af sundhed, uddannelse og institutioner til følge – alt sammen i den hellige markedsøkonomis navn.

Det er ikke noget under at der for tiden kommer der nye medlemmer til Folkebevægelsen mod EU i en lind strøm. Og også underskrifter kommer der, via nettet og gennem indsamlinger trods kulden på gader og stræder.

Med Kommunistisk Politik følger også denne gang en underskriftsliste og hermed også en opfordring til straks at tage den med, hvor du kommer, og sende den ud via Facebook og andre netværk. Der er en bred opslutning om folkeafstemning, men kun få, der går på gaden, hvor der ellers er god lejlighed til at få en snak om demokrati, krise, Euro og nedskæringer på alle måder. Listen skal indsendes som angivet nederst, senest den 1. marts, uanset hvor mange underskrifter, der er kommet på den, men kampagnen fortsætter indtil beslutningen skal op i Folketinget.

Som nok bekendt er køreplanen for gennemførelsen af finanspagten, at der skal holdes europæisk topmøde den 1.-3. marts, hvor toppen af kransekagen formelt siger ja til pagten og lader sig fotografere. Derefter skal den ratificere-

res i de nationale parlamenter, så der skal kravet om folkelig debat og folkeafstemning gerne kunne høres i det ganske land. Folkebevægelsen planlægger en aktion for medierne i København den 3. marts og flere steder på gaden i dagene 1.-3.3. for at samle underskrifter.

I slutningen af marts planlægger en bredere koalition Forandring NU med bl.a. 3F og FTF, dele af LO og Greenpeace og FOA og sandsynligvis nogen ungdomsbevægelser en konference den 28. marts om bæredygtige sociale forandringer i Europa og en demonstration den 29.3. hvor der stilles krav til det danske formandskab. Det bliver kun en demonstration af græske dimensioner, hvis vi nedefra sætter os i bevægelse og gør en indsats for det. Det skal først og fremmest være en stor demonstration, og den skal vise en klar modstand imod finanspagten og den neoliberalistiske udvikling af EU. Det kommer den kun til, hvis kravene rejses nedefra.

Hvor langt arrangørerne vil gå ses f. eks. af dette: I slutningen af januar forlød det, at Kommissionen arbejder på en forordning om konfliktretten og det

kom også på dagsordenen for rådsmødet den 17. februar. Det tvang Harald Børsting til at sige fra, i et brev til beskæftigelseskommissæren skrev han "En EU-forordning om konfliktretten vil udgøre et alvorligt opgør med den danske model". Hvilket også blev meldt klart ud til beskæftigelsesminister Mette Frederiksen (S). LO og Børsting syntes dog ikke, det var nødvendigt at til at følge den Europæiske Faglige Sammenslutning EFS's opfordring til aktionsdag den 29. februar, altså lige inden topmødet, hvor det er planen at finanspagten skal vedtages. Pamperne har deres egen dagsorden og den er ikke vores.

Lad os give finanspagten kamp til strengen, nedefra.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
 Bemærk Ny adresse
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
Under ombygning -
åbner til foråret

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Finanspagt - Fortsat fra side 17

"inder-EU" inden i det store EU. Hvilket kommer til udtryk i, at man vil holde sine egne topmøder og vælge sin egen præsident. Danmark vil ved at tilslutte sig pagten opnå at blive inviteret til et møde om året i eurozonen, men har hermed ingen garanti for blive hørt, når afgørende beslutninger træffes.

Det er også blevet fremhævet af tilhængere af dansk tilslutning til euroen, at euroforbeholdet stadig består, selvom

Danmark tilslutter sig pagten. Og det er rigtigt, at den danske regering har opretholdt euroforbeholdet, i hvert fald formelt set. Realiteten er dog noget andet. For med først dansk tilslutning til Konkurrenceevnepagten (I Danmark også kaldet Europluspagten) og dernæst dansk tilslutning til finanspagten træder Danmark i praksis længere og længere ind i euro-samarbejdet. Vel at mærke uden folkeafstemning. Euroforbeholdet består, ja – men det undergraves i praksis mere og mere.

Grækenland i finanskapitalens kvælertag

*Hvorfor udplyndringen af grækerne ikke vil rette op på den håbløse statsgæld.
Af Arbeit Zukunft*

Som i en løkke dingler Grækenland i den internationale finanskapitals hjælppekreditter, og strikken strammes til stadighed. Det er allerede tydeligt, hvem der hjælpes derved.

Grækenland har gæld i en størrelsesorden på godt 350 milliarder euro. Dermed blev det finansieret, at de rige i Grækenland ikke skulle betale skat, men fortsat kunne lade sig betjene af statshusholdningen. Dertil løber følgende 'hjælp'-ordninger: I den første 'hjælpepakke' modtog Grækenland 110 milliarder euro. Med den næste vil 130 milliarder følge efter. Desuden har bankerne som repræsentanter for den internationale finanskapital erklæret sig rede til at afstå fra at inddrive 100 milliarder euro i gæld. Ifølge almindelig hovedregning vil der i alt blive givet 340 milliarder euro i 'hjælp' i forhold til gælden på de 350 milliarder euro. Dermed burde gælden praktisk talt være væk, eller hvordan? Ti milliarder burde da ikke være noget problem?

Virkeligheden ser anderledes ud! Med al denne påståede 'hjælp' skal Grækenlands gæld 'synke' til 250 milliarder i 2020. Om det vil blive nået, står i stjerne. Thi reelt stiger Grækenlands gæld i mellemtiden, da renterne på statsgæld stiger, fordi skatteindkomsterne på grund af 'betingelserne' for denne 'hjælp' vil bryde sammen på trods af en utrolig social hestekur.

Hvordan kan det med et så simpelt regnestykke komme til en så katastrofal udvikling? Hvordan lykkes det finanskapitalen med dens 'hjælp' at stramme løkken af kapital og kreditter stadig mere om et land og regulært kvæle det?

Tja – egentlig burde jo alt sættes i værk med henblik på at hæve den græske stats skatteindtægter. Det modsatte er imidlertid tilfældet. På intet tidspunkt har EU og Den Internationale Valutafond, disse finanskontrollanter, der kontrollerer alt i Athen, krævet, at de riges

ARBEIT ZUKUNFT

skatter sættes op, eller i det mindste rent faktisk inddrives. I stedet gøres tilmed alt for at sænke skatteindtægterne.

Således kræver EU (frem for alt Merkel og Sarkozy) at mindstelønnen nedsættes fra 751 til 570 euro brutto. De forlanger afskaffelse af den 13. og 14. månedsløn (juleaftens- og feriepenge) samt afskedigelse af 150.000 statsansatte over de næste tre år.

Faktisk betyder det en lønnedgang på 30-40 %. Igen ud fra almindelig hovedregning betyder det også 30-40 % mindre ind i skat. For i Grækenland er arbejderne vel de eneste, som regelmæssigt og skånselsløst må betale deres skat og sociale bidrag.

Det er indlysende, at disse forholdsregler netop ikke tjener til nedsættelse af gælden. Det er indlysende, at Grækenland på den måde aldrig kan komme fri af sin gæld.

Med al den 'hjælp' bliver Grækenland altså ikke befriet for spor af sin gæld, men vil i stedet permanent hænge i kreditorernes løkke. Så kan finanskapitalen efter behag stramme løkken og afpresse med sine krav.

Og finanskapitalens krav er entydige og klare: Grækenland med sin højt kvalificerede arbejdskraft skal trykkes ned til at være lavtlønsland. Var gælden væk, var Grækenland frit, kunne man

ikke længere afpresse det på den måde. Det har herskerne ingen interesse i. Krisen udnyttes altså til afpresning. Og mod hvem retter denne afpresning sig? Arbejderklassen!

Men denne afpresning retter sig ikke alene mod den græske arbejderklasse. Ingen bør lulle sig ind i bekvem fornemmelse af sikkerhed, fordi det nu går ud over 'de dovne grækere'. Ser man passivt til, mens græske kollegaer trykkes ned i skidtet og afpreses, skal man ikke undre sig, hvis i morgen direktøren, eller den investor, der har opkøbt bedriften, truer med:

"I Grækenland kan jeg producere billigt! Der betaler jeg ikke jule- eller feriepenge!"

Så bør man ikke undre sig over, hvis ens egne jule- og feriepenge, ens egen løn, pludselig står for skud og til slagtning.

Solidaritet er en livsnødvendighed for arbejderklassen. Den, der i dag passivt ser til, at hans kollegaer bliver flået, står i morgen i samme situation. Kun sammen er vi stærke!

Derfor:

Solidaritet med den kæmpende græske arbejderklasse!

Stop for afpresningen af Grækenland!

De rige skal betale krisen!

Verden ifølge Latuff

